

K Y R A   D A V I S O V Á

Jedna

jediná

noc

K Y R A D A V I S O V Á

Jedna

jediná

noc

e r o t i c k ý r o m á n

KYRA DAVISOVÁ

Jedna jediná noc

Copyright © 2013 by Kyra Davis
Cover Photo © Shutterstock, 2015
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-183-7

LÁSCE MÉHO ŽIVOTA

ČÁST I.

Cizinec

Kapitola 1

RUDÉ BANDÁŽOVÉ ŠATY Herve Leger, které mě obepínají, nejsou moje. Patří mé kamarádce Simone. Ještě včera bych se jí vysmála, kdyby mi navrhla, abych si na sebe vzala něco tak otevřeně provokativního. Zítra na tu myšlenku s chutí zapomenu. Ale dnes? Dnes je noc výjimek.

Stojím uprostřed pokoje, ve kterém v hotelu Venetian se Simone bydlíme, a stahuju jejich lem dolů. Můžu si v tom vůbec sednout?

„Vypadáš tak sexy,“ pochvaluje si, když se staví za mě, aby mi shrnula černé vlnité vlasy na záda. To gesto je až moc intimní a já se cítím až moc obnažená.

Odstupuju od ní a kroutím se jako paragraf, abych v zrcadle zahlédla šaty zezadu. „A opravdu mám jít v tomhle?“

„Děláš si srandu?“ Simone užasle zavrtí hlavou. „Kdybych v těch šatech vypadala aspoň z poloviny tak sexy jako ty, nosila bych je denně!“

Znovu zatahám za jejich okraj. Jsem zvyklá nosit kostýmky. Ne takové, jaké nosívají ženy ve filmech, ale takové, jaké nosí ženy ve skutečném životě, pokud pracují v nadnárodní společnosti, která poskytuje odborné poradenství. Kostýmky, v nichž téměř zapomenete, že jste ženou, natož pak stvořením s nějakou sexualitou. Naproti tomu tyhle šaty mluví řečí, kterou jsem zatím nepoužila.

„Vždyť si v tom nemůžu dát víc než kolečko mrkve,“ postěžuju si a vystoupám pohledem k výstřihu. Nemám totiž ani podprsenu. Jedinou věcí, kterou jsem pod ten kousíček látky propašovala, jsou mrňavá tanga. Je zřetelné, že jsou šaty navrženy tak, aby vše zdůraznily... z čehož mám smíšené pocity. A to mě překvapuje – že mám *smíšené* pocity. Jsem lehce nesvá, to se ovšem dalo čekat. Ale zároveň se cítím prostopášně, už jenom proto, že jsem si něco takového vzala na sebe, a hlavně... Simone má pravdu, skutečně vypadám *sexy*.

Nikdy jsem o sobě takhle nesmýšlela. Nikdo o mně tak nesmýšlí. Když lidé zaslechnou jméno Kasie Fitzgeraldová, spojují si ho se zodpovědností, spolehlivostí, stabilitou.

Spolehlivá, stabilní Kasie.

To je důvod, proč mě Simone přivlekla na víkend do Vegas. Chtěla, abych se té stability aspoň na jeden den zřekla, než se plně oddám neměnnému životu s mužem, kterého si hodlám vzít, Davem Beasleyem. Dave se mě chystá požádat o ruku... nebo už to možná udělal. „Myslím, že bychom měli příští víkend koupit zásnubní prsten,“ řekl u poklidné večeře v kavárně Beverly Hills. Jsme spolu šest let, z toho pět roků mluví o možnosti sňatku, zkoumá tu myšlenku ze všech úhlů a podrobuje naše hypotetické manželství hypotetickému tlaku, podobně jako banka, která se připravuje na finanční krizi.

Dave je zkrátka *až tak* opatrný. Sice to není přitažlivé, zato je to pohodlné. Jednou jsem se po několika *posledních* sklenkách svěřila Simone, že líbat Davea je jako jíst opečený brambor. Strašně mě kvůli tomu litovala. A já přitom jen chtěla říct, že ačkoliv opečený brambor není tím nejúžasnějším jídlem na světě, je teplý a měkký a úplně stačí k tomu, aby zahnal hlad. Takový je Dave. Je mým jídlem do nepohody, mým opečeným bramborem.

Měla by ses s někým vyspat.

To mi poradila Simone. Poslední výkřik svobody, než se vdám a dokud mi ještě není třicet. To bych nikdy neudělala, samozřejmě. Usmlovala jsem to s ní na flirtování s cizím mužem a stejně k tomu ještě pořád sbírám odvahu.

Až budeš stará, opravdu se chceš ohlédnout za svým životem a zjistit, žes nikdy nebyla mladá?

To taky pronesla Simone. Jenže ona tomu nerozumí. Já neumím být mladá. Dokonce jsem to neuměla ani jako dítě.

„Je o tolik vážnější než její sestra!“ provolávali přátelé mých rodičů, když jsem vedle nich seděla ponořená do knihy. „Vůbec se nechová jako typická holčička!“

Nějak se rozumělo, že ženskost a píle se vzájemně vylučují.

Přesto jsem se ocitla tady, absolventka Harvardu zaměstnaná v jedné z nejprestižnějších poradenských firem v zemi. A jsem *sexy*.

„Blackjack,“ pronesla Simone přesvědčivě. „Sedneš si v těch šatech ke stolu s vysokými sázkami a všichni chlapi u něj zapomenou, jak se počítá do jednadvaceti.“

Pochybovačně si odfrknu, ale hned si připlácnu ruku na pus, zatímco Simone vyprskne smíchy. Ani takové šaty nedokážou udělat z frkání svůdný zvuk.

KDYŽ VCHÁZÍME DO KASINA, všechny hlavy se otáčejí. Na něco takového nejsem zvyklá. Muži sledují můj pohyb – posuzují mě očima, odhadují své šance, pozorují, jaká tajemství odhalují mé šaty... a že toho odhalují. Dívají se na mě i ženy. Některé mě svými pohledy odsuzují, jiné je mají plně závidi. Zčervenám, když si uvědomím, že mě pár z nich hltá očima stejně jako muži.

Část mého já chce překonat místnost co nejrychleji, ale šaty mě nutí postupovat pomalu a opatrně. Zasllechla jsem historiky o modelkách, které upadly na mole během přehlídek kolekcí od Hervee Legera, a teď už chápu, jak se to mohlo stát. V botách, o nichž Simone tvrdí, že jsou k mým šatům nezbytné, a s omezením pohybu, které představují šaty samotné, je pro mě každý krok takovou malou výzvou.

Kolem mě prochází muž a skenuje mě pohledem od hlavy k patě a zase zpátky, aniž by projevil sebemenší snahu skrýt svůj chtíč. Pociťuju narůstající horkost ve tvářích a odvracím zrak. Způsob, jakým se na mě podíval... to si myslel, že jsem šlapka? Musela bych být hodně dobrá, abych si mohla takové oblečení dovolit. Nenápadně se ohlížím

přes rameno a zjišťuju, že se zastavil, aby mohl sledovat, jak se od něj vzdaluju. Působí úlisně a arogantně. Toho nechci... ale líbí se mi, jak *on* chce *mě*, ale dokonce i takový drobný prohřešek mě nutí cítit se hříšně... a skandálně.

Vybíráme si stůl s minimálním vkladem sto dolarů. Což tak úplně nepředstavuje vysoké sázky, ale je to mnohem víc, než bych riskovala za normálních okolností.

Když si sedám, šaty se vyhrnují o něco výš a já si připomínám, že jediné spodní prádlo, které na sobě mám, jsou uzoučká tanga.

Co tady dělám?

Ztěžka polknu a snažím se soustředit na hru. Nejsem žádný zkušený hráč, ale ukazuje se, že Simone je na tom ještě hůř. Dává příliš vysoké sázky a pak se snaží přiblížit jednadvaceti, i když se mnohokrát ocitne trop. Nakonec to vzdává a oznamuje mi, že si jde zahrát kostky. Já zůstávám, kde jsem. Sčítat karty ještě dokážu, ale házení kostkou mi nikdy nešlo.

„To vypadá na dobrý stůl.“

Otáčím se právě v okamžiku, kdy vedle mě usedá muž v tmavých džínách a hnědém triku. Jeho svalnaté paže sice kontrastují s prvními šedinami, ale... to se mi líbí. Podívá se na mě zrovna ve chvíli, kdy si ho prohlížím, a já rychle ucuknu pohledem. Bylo to průhledné gesto, a tak si za ten trapas v duchu vynadám.

Přichází k nám žena s deskami v ruce a na muže, který teď sedí po mém boku, se usměje: „Pane Dade, jak milé vás znovu vidět.“

„Nápodobně, Gladys. Začnu s pěti tisíci.“

Žena přikývne a poté, co jí nově příchozí podepíše stvrzenku, se před ním objevuje hromádka černých a fialových žetonů.

To není obvyklý způsob, jakým tu lidé získávají žetony.

Sázím dvě stě dolarů a krupiér před nás vynáší několik karet. Začínám s esem a pětkou. Na úvod to není špatné. Pan Dade už takové štěstí nemá – s desítkou a šestkou. Poťukám prstem vedle svých karet a dostávám další. Pan Dade dělá to samé.

Dostávám čtyřku. Usměju se pro sebe – jsem na koni.

Nebo si to aspoň myslím, než pan Dade dostane pětku.

Dvacet jedna.

Nikdo nepromluví, ale žetony se přesouvají k němu.

Zatímco mi krupiér vrší na hromádku hrstku žetonů jako malou náplast za výhru nad ním, pan Dade se naklání ke mně, ale jenom malinko. „Chcete, aby to bylo napínavé?“

„Myslela jsem, že už to napínavé bylo.“ Oči nechávám přilepené na žetonech – ne že bych je potřebovala počítat, ale jsem lehce nervózní z toho, že bych se na něj měla podívat.

„Bude to ještě napínavější,“ objasňuje. „Když budu mít šťastnější ruku než vy, odejdeme od stolu a vy si se mnou zajdete na skleničku.“

„A když budu lepší já?“ ptám se a záměrně pozměňuju význam jeho slov.

„Pak si dám sklenku já s vámi.“

Zasměju se. Díky vzrušujícímu prostředí a mému novému, třebaže dočasnému vzezření, mám už teď lehkou hlavu. Nedokážu si představit, co se mnou udělá alkohol.

„Když vyhraju já, dáme si skleničku tady u stolu a budeme hrát dál,“ pronesu. Z ekonomického hlediska je můj plán pravděpodobně poněkud riskantnější, ale ze všech ostatních úhlů se jeví jako nepochybně bezpečnější.

„Vyjednačka,“ utrousí pan Dade. I když jsem na něj dosud nepohlédla, podvědomě cítím jeho úsměv. Energie, kterou vyzařuje, je sexy, ale taky trochu provokativní.

To se mi na něm taky líbí.

Krupiér znovu rozdává. Získávám trojku a šestku, zatímco pan Dade krále a čtyřku. Těžko říct, kdo vyhraje. Všechno záleží na tom, jakou teď dostaneme kartu... což je malá příhodná metafora pro život.

Tu myšlenku si ale nechávám pro sebe a klidně zařukám rudými nehty do zeleného sukna stolu. Pan Dade si rovněž žádá další kartu.

Tentokrát má dvacet. Já nedosáhla ani na osmnáct.

Vstává a podává mi ruku. „Půjdem?“

Sbírám své žetony a zaváhám, když v duchu plánuju, jak vstanu od stolu, aniž bych odhalila víc, než bych chtěla.

Znovu vycítím jeho úsměv. Na mysli mi vytane stará písnička, „The Devil Inside“, a tak si ji přehrávám jako soundtrack k tomu, jak se obezřetně stavím na nohy. Cestou ke kase, kde si proměňuju žetony, mě můj společník nijak nepopohání. Pak zamíříme k výtahu. Lidé se stále dívají, s tím rozdílem, že teď se dívají na nás.

„Ale tady není žádné my,“ připomínám si. Je to sen. Jenom křehké, prchavé setkání. Napijeme se, budeme flirtovat, a pak si vzájemně zmizíme ze života jako kouř nad malým plamenem.

„Tudy,“ řekne a směřuje nás k baru obklopenému prosklenými stěnami.

I tady jsou lidé vtaženi do našeho snu.

Ladně usedá k baru a čeká, až se taky vyškrábu na barovou stoličku. Beru si mobil, abych napsala Simone, kde jsem, ale než stihnu zadat první slovo, je u nás barman.

„Řekl bych, že dáma si dá sklenku vašeho nejlepšího šampaňského, Aarone,“ promluví pan Dade.

„Ne,“ vyhrknu, protože nade mnou zvítězí náhlý, zhoubný popud. „Whisky.“

Sama nevím, z jakého důvodu jsem si tak přisadila, snad proto, že teď není na šampaňské vhodná chvíle. Tahle situace je hrubší, silnější a žádá si zrno, nikoliv bublinky.

Mému společníkovi znovu zahraje na rtech úsměv a objednává nám whisky – značku, o které jsem ještě nikdy neslyšela. „Takže,“ nakousne, když se barman vzdálí, „hráváte blackjack často?“

„Ne.“ Skláním hlavu a odesílám zprávu pro Simone. „To bylo podruhé, co jsem se ocitla u karetního stolu. Podobné hry mi moc neříkají.“

„A přesto teď jednu takovou hrajete.“

Vzhlédnu. Vysvětlení se dožaduju pouhým zdvižením obočí.

„Obvykle se takto neoblékáte,“ navazuje, a zatímco nám jsou servírovány drinky, podává barmanovi peníze. Ten se ho ani neptá, zda si hodlá otevřít účet. Náš hostitel zřejmě vycítil, že teď není vhodná doba na vyrušování.

„Jak víte, co si obvykle oblékám?“

„Takové podpatky nenosíte často. Nevíte, jak v nich chodit.“

Nervózně se uchechtnu. „To neví nikdo, kromě účinkujících ve Slunečním cirkusu.“

„A pokud byste se takto oblékala běžně, byla byste zvyklá na pozornost, kterou tím vzbudíte. Což nejste.“ Nakloní se ke mně a já ucítím lehký tón jeho kolínské. „Jste plachá. Zvědavé pohledy vám nedělají dobře, navíc ani neumíte předstírat, že si je užíváte.“

Odkláním se, ale on mě chytá za bradu a podrží mě za ni tak, že se na něj musím znovu podívat. „Dokonce se teď červenáte.“

Toho muže neznám, muže, který se mě dotýká. Je to cizinec. Nepopsaný list. Měla bych odejít. Neměla bych mu dovolit, aby mě svou drsnou kůží *takhle* hladil po tváři.

Měla by ses s někým vyspat.

Pomalou zvedám ruku k té jeho a odtahuju si ji od obličeje. Jenže už ji nepouštím. Líbí se mi na dotek, je silná a mužná. Má ruce, které dokážou tvořit, které jsou vystaveny živlům. Představuju si, jak svírají otěže. Vidím je, jak se noří do motoru luxusního auta, které nás dokáže rychle a nekompromisně osvobodit z klece, jež obklopuje ty ostatní. Fantazíruju o tom, že se mě dotýkají, že se mi jeho prsty...

Co tady dělám?

„Jmenuju se Kasie,“ vypravím ze sebe nakřáple, rozrušeně.

„Chcete vědět, jak se jmenuju já?“ vyzvídá. „Myslím, celým jménem.“

Ani se nemusím rozmýšlet a vím, že ne. Nechci vědět, kdo to je. Stejně jako nechci vědět, kým jsem byla včera já nebo jaká budu zítra. Chci jenom zjistit, kým jsem *teď*.

„Tohle obvykle nedělám,“ zašeptám. Ale jakmile to vyslovím, je mi jasné, že mluvím o včerejšku, zítřku. Dnešek je... jiný.

Tento muž se nepodobá tomu, který mě olizoval pohledem, tomu slizkému nadutci. Nenaléhá. Vyčkává. Čte z mých posunků, úsměvů, rychlých pohybů očí. V jeho tváři se odráží má vlastní touha. Už není nepopsaným listem. Stává se mou fantazií, chemickou laboratoří, kde se naše vzájemná přitažlivost přetavuje v něco, po čem bych toužila, kdybych to někdy předtím poznala.

A já to právě teď poznala, že ano?

Pohledem zavadím o knoflík jeho riflí. Je na něm vyraženo Dior Homme – takže džíny za šest set dolarů. Naproti tomu jeho triko vypadá, že ho mohl pořídit v Targetu. Stejně se to má i s mladistvě svalnatými pažemi v kontrastu s klasickým sestřihem šedivě prokvetlých vlasů – jsou to jeho protiklady, co mě na něm přitahuje.

„Rád bych vám namíchal pití sám,“ nabízí.

Okamžitě zachytávám smysl jeho sdělení. Víím, že mě zve k sobě. Nejistě zatékám očima po baru, ještě nikdy jsem neměla sex na jednu noc. Na to jsem příliš konzervativní. Jsem ta, kterou všichni považují za absolutně spořádanou, neochvějně důvěryhodnou.

Až na dnešek. Dnes jsem ta, která se vyspí s naprostým cizincem.

Kapitola 2

JAKO DĚCKA ZE STŘEDNÍ se zastavujeme v malém obchodě u východu a kupujeme si alkohol. Málem vyprsknu smíchy, když mu pokladní podává láhev zabalenou v hnědém papírovém sáčku, jako bychom se s tím chystali schovat pod tribuny na školním stadionu, a ne to vypít v horním patře luxusního hotelu – jako bychom měli v plánu opít se laciným vínem, namísto usrkávání skotské za dvě stě dolarů.

Nikdy jsem nebyla dívkou, jež se ukrývá pod tribunami, ale ne soudím ty, které jimi byly. Navzdory tomu, že jsem takovou zkušenost sama pro sebe zavrhlá, chápu, že je v této americké tradici jistá nesmělá nevinnost. Ale na tom, co se chystám dělat s panem Dadem, nebude nevinného zhola nic.

Cestou do jeho pokoje nemluvíme. Je to rozlehlé apartmá. Přesně, jak jsem si myslela. Ve velkém obýváku by se dala pořádat párty. Netknutou kuchyni by přitom pohodlně využila cateringová společnost. Tolik místa jistě potřebovat nebudeme, přesto mě tyto prostory jistým nepatřičným způsobem uspokojují. Slyším ho zavírat dveře a tak juknu na jiné, francouzské, které se nacházejí po mé pravici. Nemusím se ptát, abych se dozvěděla, do jaké místnosti vedou.

Cítím, jak se ke mně zezadu blíží. Vnímám teplo, které sálá z jeho těla, a čekám na jeho dotek.

Jenže ten nepřichází.

Místo toho se mi přiblíží ústy k uchu. „Udělejte si pohodlí,“ řekne mi do něj svůdným hlasem. „Odložte si něco.“

Otáčím se k němu čelem, ale promluvit nedokážu. Do hlavy se mi derou myšlenky na Davea. Tohle je nevěra. Dokážu s ní žít? Dokážu ji oddělit od zbytku svého života?

„Například boty,“ navrhuje s potutelným úsměvem. „Odložte si boty.“

Vydechnu vzduch, o kterém jsem ani nevěděla, že ho zadržuju. Bezpečí mi to ale neposkytuje. Ne před ním, ne přede mnou. Aniž bych z něj spustila oči, sedám si do křesla. Kleká si přede mě, a když mi rozepíná malé zápinčky na botách, zlehka se mi otírá prsty o kotníky. Nohy křečovitě tisknu k sobě. Ještě nejsem připravená mu odhalit celý můj svět. Ještě ne.

Jakmile jsou boty dole, pomalu stoupá dlaněmi přes lýtka ke kolennům a k vnější straně stehén. A znovu mi vážne sotva vdechnutý vzduch v krku, protože na chvílku zapomínám, jak se dýchá. Ty šaty jsou moc krátké, jeho ruce stále postupují vzhůru, a přesto ještě pořád nedosáhly jejich okraje... až se nakonec ocitají u něj a hrnou ho ještě výš... a teprve potom zastavují.

Čekám, domnívám se, že bude pokračovat, ale on je nechává klesnout. „Půjdu vám nalít tu skotskou,“ oznamuje mi.

A je to tu zase, ten záludný úsměv, ta obezřetná rovnováha mezi naléhavostí a trpělivostí.

On se zvedá a já zavírám oči, pokouším se znovu získat klid. Slyším, jak se otevírá a zase zavírá lednice, a pak cinknutí kostek ledu o sklenici. Nehýbu se. *Nedokážu* se pohnout. Ještě před chvílí jsem měla z něčeho obavy, něco jsem si potřebovala promyslet. Co to jenom bylo? Nemůžu se soustředit.

Když otevřu oči, stojí přede mnou, v ruce jedinou skleničku, kterou nabízí mně.

„Vy si se mnou nedáte?“ podívám se. Teď šeptám. Mám strach, že poruším kouzlo... mám strach, že se vytrhnu z té snové reality. Vždyť je to jenom sen, a pokud si ho nechám pro sebe, bude se každým

dnem, který uplyne, víc a víc podobat iluzi. Ale ještě nejsem připravená na probuzení.

Úsměv pana Dadea se rozšiřuje, když mi vkládá pití do ruky. „To víte, že ano.“

Usrknu skotské a pak ještě jednou. Je luxusní. Právě jako tento pokoj plný hřejivých tónů zlaté a známek přepychu.

Bere si sklenku zpátky. „Teď je řada na mně.“

Vyloví z ní kostku ledu a přeje mi jí podél okraje šatů na hrudi. Když se její chladný a mokvý povrch dotkne mé kůže, cítím, jak se mi stahují bradavky; vzpínají se k němu, prosí ho, aby zašel ještě dál. On na to zareaguje a ochutnává skotskou přímo z mé kůže – razí si po ní cestu lehkými horkými polibky, ruce mi při tom pokládá na boky. Sice dýchám, ale jenom mělce, protože se snažím zůstat v klidu.

Opět zvedá skleničku a přikládá mi ji ke rtům, nahýbá ji tak nepatrně, že mě kouřová chuť tekutiny sotva zašimrá na jazyku. A pak znovu ponoří prsty dovnitř, tentokrát mi tající led klouže vzhůru po stehnech. Mé tělo a mysl už nejsou vzájemně propojeny. Cítím, jak se mi samy rozevírají nohy, zpočátku jenom trochu, ale zároveň s tím, jak mi hrne šaty výš a výš, povzbuzuju ho stále snadnějším přístupem.

Jeho ústa se znovu sklání k chladné cestičce, kterou zanechala skotská na mé kůži, a já pozoruju, jak po ní zvolna stoupají. Nenadálým a rozhodným pohybem mi vytahuje šaty až k pasu, který pevně sevře v rukách, zatímco jeho rty se sunou stále výš. Jedinou věcí, která mu teď stojí v cestě, jsou miniaturní tenoučká tanga. Jednou rukou pouští můj pas a přeje po jejich hladké látce.

Skrz přivřená víčka znovu zahlédnu jeho úsměv. Víím, na co myslí. Ta látka je vlhká. Je to další pozvánka, nad kterou nemám žádnou kontrolu.

To mu ale nestačí.

„Popros,“ řekne a přitom mi zahákne jeden prst za horní okraj kalhotek.

Vnímám, jak se mi nanovo rozpalují tváře. Vyřčená žádost znamená, že později nebudu moci tvrdit, že si mě prostě vzal nebo že jsem přitom

nemyslela. Jsem připravená vydat mu své tělo, ale on žádá, abych se mu odevzdala způsobem, který je tak jednoznačný, až mě to děsí.

„Popros,“ zopakuje.

„Prosím,“ zamumlám.

„To neznělo moc přesvědčivě.“ Jeho hlas je dosud mírný, ale v tónu, jakým to vyslovil, už slyším autoritativní stopu. „Popros.“

„Sundej mi je.“

Zvedá se, ale zůstává nade mnou nakloněný, s prstem stále zaklesnutým za tenkou šňůrku mých tang. „Co přesně bys chtěla, abych ti sundal?“ Lehký úsměv, který mu přelétá po tváři, nikterak nezmírňuje intenzitu jeho slov.

„Cože?“ ozvu se nechápavě a tak tiše, že musím napnout uši, abych se vůbec slyšela. „Prosím, sundej mi kalhotky.“

„Hlasitěji.“

Váhavě k němu zvedám oči. V těch jeho zahlédnu jiskřičku poťouchlosti, která mi vyvolá úsměv na tváři. Mé nitro nečekaně zaplavuje vlna odvahy, a tak hrábnu po jeho triku a sevřu tu levnou látku v pěsti. „Prosím,“ zopakuju a naruším jeho rovnováhu, protože si ho přitáhnu blíž. „Prosím, sundejte mi kalhotky, pane Dade.“

To už se taky usmívá. Bleskově mi strhává tanga z těla, a dřív než se naděju, cítím jemné pálení skotské v rozkroku, okamžitě následované šokující horkostí polibku tamtéž; polibku, který se šíří až do mého nitra. Jeho ústa si se mnou dráždivě pohrávají. Vzdychnu a chytám se sedadla pod sebou. Vnímám, jak se mě zlehka dotýká prstem, zatímco mě dál ochutnává; zprvu jemně, ale s pomalu narůstajícím důrazem, stoupající intenzitou. Jeho jazyk s vytrvalou žádostivostí klouže po mých nervových zakončeních. Zároveň s rychlým a nesmlouvavým nástupem orgasmu zakňourám a zvrátím hlavu.

Nedává mi šanci vzpamatovat se a prudce mě vytahuje na nohy. Nepotřebuje hledat skrytý zip na mých šatech, prostě intuitivně ví, kde je. Vmžiku na sobě nemám zhola nic.

Bože, ty pohledy, kterými mě častovali muži v kasinu, nebyly ničím v porovnání s pohledem, jímž mě teď zkoumá pan Dade. On si

mě neprohlíží, hltá mě očima. Stojím, čekám, chvěju se, a on kolem mě krouží jako vlk plánující útok, jako tygr pronásledující partnerku...

Jako milenec připravený uctívat.

Nesáhnu po něm; jeho oči mě poutají tak pevně, jak by to nedokázalo žádné lano. Jakmile mě obejde, svléká si triko. Jeho trup odpovídá pažím, pevné svaly pod měkkou, zranitelnou kůží. Přitahuje si mě k sobě a já poznávám, co s ním pohled na mě udělal. Důkaz toho se mi právě tiskne k podbřišku.

Zalapám po dechu, když ucítím, jak do mě zasouvá prsty. Nejdřív jeden a potom i druhý. Hraje si se mnou, dráždí mě jimi a zkoumá a já se mu chvěju v náručí. Pokouším se mu rozepnout džíny, ale třesou se mi ruce. Je jasné, že znovu vyvrcholím, tady, vstojе, přitisknutá k jeho tělu.

A tak mě opírá o stěnu a dál se o mě tře. Dávám mu ruce kolem krku a s výkřikem do něj zatínám nehty. A pak už exploduju a svírám se kolem jeho prstů. Při trhaném nádechu zjišťuju, že stopy zemité kolínské jsou teď i na mé kůži. Už nás nedělí nic.

Cítím se zároveň odvážná i zranitelná, což je další úžasný rozpor. Konečně se mi daří rozepnout mu kalhoty. A jak je z něj stahuju, je řada na mně, abych zírala.

Je krásný a dokonalý... a působivý.

Možná ani nedojdeme do ložnice.

Konečky prstů zkoumám každičkou křivku jeho údu, dokud nevystoupám ke špičce.

Úd, to není slovo, které bych měla ve zvyku používat, ale teď se mi točí hlava a na nějaké eufemismy nemám náladu. Nechci se na to, co se tu děje, dívat skrz růžové brýle. To není součástí mé fantazie.

„Zapíchej si se mnou,“ zašeptám.

„Jo,“ vydechne. A hned nato si mě vytahuje do náruče. Moje nohy si ovijí kolem pasu a zády mě tiskne na tvrdou zeď. Vykřiknu, když do mě vtrhne, a pak znovu a znovu.

Cítím, jak se mu otevírám. Cítím, jak v primitivní reakci na jeho vítaný vpád vlhnu ještě víc. Cítím to *všechno*.

Proniká do mě s pevnou, dravou a neoblomnou rozhodností. Probíjí se skrz zamčené dveře, za které jsem uzavřela všechny své tajné

touhy, jež teď zaplavují mé nitro ničivou silou, která se ostatně dá očekávat při každém úniku z vězení. Ještě pořád mě drží nahoře a tak skláním hlavu a jemně mu zatínám zuby do ramene, ústy se mu přísávám ke krku. Chci ho hltat stejně, jako on hltá mě.

Najednou klesáme na podlahu. Naše boky se od sebe nehnu ani o píd'. Já ho nepřestávám objímat nohama a pevně ho k sobě tisknu. On mě pokládá na záda a přitom zůstává uvnitř mě každičkým milimetrem. Nehty ho škrábu po kůži, ale tenký koberec pode mnou tomu všemu dodává zdání jemnosti. On se chvíli věnuje mým prsům, a než mi ruce přesune na bedra, štípne mě do bradavek. Hýbeme se ve společném rytmu, který je tak strhující a skvělý, že se mu nevyrovná ani Beethovenova symfonie. Každý pohyb mi přináší novou vlnu uspokojení.

Netušila jsem, že to může být takové.

Je to klišé. Věta, kterou musí pronést každá naivní husička v každé špatné romantické komedii. Ta slova jsou vždy vyřčena tak delikátně, jako by naše hrdinka dosáhla nové úrovně nevinnosti.

Tohle je ale všechno, jenom ne nevinnost. Je to zatraceně skvělé. Je to, jako bych se probouzela k životu.

Netušila jsem, že to může být takové.

A to je poslední kloudná myšlenka, která mi bleskne hlavou, než mě ten cizinec znovu přivede k hranici vytržení. Cítím, jak pod mým sevřením napíná ramena, a vzápětí mi špendlí ruce nad hlavu, podmaňuje si mé tělo, zatímco mé vzrušení ovládnout nedokáže. Ta kombinace je k zešílení a tak pohodím hlavou ze strany na stranu a zároveň dravě vzepnu boky, čímž ho do sebe vtlačím ještě víc. Se zasténáním se začíná pohybovat rychleji a odhodlaněji a naše dravé pohyby nás přivádějí stále blíže nezvratnému vyvrcholení.

Opět vykřiknu, když nás to zasáhne oba najednou, právě tady, na podlaze pokoje hotelu Venetian.

Netušila jsem, že to může být takové.

Kapitola 3

NEVĚŘÍM NA ŽIVOT PO ŽIVOTĚ. Vždycky jsem si myslela, že když někdo odejde, je prostě pryč. Asi je to stejné i s prožitými okamžiky. Ještě si vzpomínám, jaké to bylo, být s panem Dadem. Nejsou to ani dva dny. Ale protože mě s tou vzpomínkou nepojí nic hmatatelného, je to, jako by *ten okamžik* prostě... vyprchal.

Když jsme skončili, svíral mě v náručí a hladil po vlasech. Ta něha byla nepatřičná. Nebyla jsem na ni připravená. A tak jsem se prostě oblékla a odešla. Nezkoušel mě zadržet, ale když sledoval, jak odcházím, v jeho výrazu se objevilo něco, z čeho se mi rozbušilo srdce. Nedíval se na mě jako cizí člověk. Díval se na mě, jako by mě znal... možná líp, než by měl.

Simone už byla zpátky v našem pokoji, když jsem se vrátila. Snažila se ze mě tahat podrobnosti, ale já jí toho moc neřekla. Uspokojila jsem ji historkou o flirtování se záhadným cizincem v baru s prosklenými stěnami a o tom, jak mi objednával drinky, které stály až moc a chutnaly po hříchu.

Byla zklamaná. „Ty jsi ztracený případ,“ postěžovala si, když jsem vyměnila luxusní šaty za nevinně bělostný hotelový župan. Potom je uzavřela zpátky do ochranného obalu. Sledovala jsem, jak je ten černý pytel pohlcuje, a vybavila se mi rakev. Neztrácela jsem jenom jeden

prchavý okamžik, právě jsem pohřbívala kousek sebe... pohřbívala jsem se do plastového pytle, který ani nebyl můj.

Ale teď, když sedím ve své kanceláři v Los Angeles, mezi světle žlutými stěnami a uspořádanými složkami plnými práce, uvědomuju si, že to tak má být. Byl to jenom sen, to je všechno, a jako každý jiný sen ani tento nemá žádné důsledky. Ponaučení, které z něj plyne, se dá buď rozpitvat do hloubky, nebo taky pustit z hlavy. Vždyť šlo jenom o pár hodin, během nichž nade mnou převzalo vládu mé podvědomí a určitá malá část mého já směla vyprávět jistý barvitý příběh. Příběh poznamenaný vášní a vzrušením, dvěma pocity, které nemají ve skutečném životě dlouhého trvání.

Pouhý sen.

Beru si složku jednoho z klientů. Mou prací je říkat lidem, jak mají dělat tu svou. Investujte své peníze do toho a ne do onoho, asi tak. O firmách jsem začala smýšlet jako o lidech dlouho předtím, než s tím přišel vrchní soud. Jsou to komplexní osobnosti, stejně jako my. A podobně jako u lidí se i u úspěšných firem dá určit, které jejich stránky má smysl rozvíjet a které je třeba potlačit, schovat před zraky veřejnosti. Dá se stanovit, kdy se mají zbavit zbytečné přítěže.

Co se týče osobnosti většiny firem, podle mého názoru se lidé zásadně mýlí v domněnce, že peníze jsou jejich vyjadřovacím prostředkem. Popravdě řečeno, peníze jsou jejich duší.

A právě díky povědomí o tom jsem skutečným duchovním poradcem.

Té myšlence se musím pousmát, protože se najednou vidím, jak v kostele natahuju ruku s táckem na peníze.

„Kasie Fitzgeraldová, narazili jsme na zlatou žílu!“

Vzhlédnu a ve dveřích mé kanceláře stojí Tom Love, můj šéf. Barbara, moje asistentka, postává za ním a omluvně se usmívá. Tom nikdy nedá nikomu šanci, aby ho ohlásil, než někam vtrhne. Jeho příjmení působí jako nemístný žert, protože jsem ho v životě neviděla projevit nebo podnítit nic, co by třeba vzdáleně připomínalo lásku.

„Máme nového zákazníka!“ vyhrkne Tom, když překročí práh a zaklapne za sebou dveře; očividně ho nevzrušuje, že je přibouchnul Barbaře přímo před nosem.

Zavírám složku, kterou držím. Nejsem právě z těch, za nimiž Tom příběhne, když přesvědčí nového zákazníka. Teprve si tady budu pozici, i když je můj vzestup poměrně strmý, protože jsem k získání svého místa tak trochu využila konexe Daveovy rodiny. Kvalitní univerzitní vzdělání by sice mělo stačit... ale v téhle době není nic dost dobré. Musíte promovat jako premiant ročníku a dostat se na praxi pod přímé vedení nejvyšších manažerů. Musíte obstojně hrát golf.

Mám práci, kvůli které by mnozí významení absolventi Rhodessa stipendia vraždili. Dostala jsem ji proto, že jsem chytrá a schopná absolventka univerzity... a proto, že kmotr mého přítele je jedním za zakladatelů společnosti.

Ještě mám co dokazovat.

„Chceš říct, že jsem členem týmu, který se o toho zákazníka postará?“ oduším, zatímco sleduju, jak si sedá na židli naproti mně a bezděky zkoumá můj pracovní kalendář na stole. Už jsem se naučila zaznamenávat si osobní záležitosti výhradně do telefonu a ten pak držet z Tomova dosahu.

„Ne,“ opravuje mě a přitom listuje týdny a měsíci mého profesního života. „Ty ten tým vedeš.“

Atmosféra v místnosti se náhle mění. Tom sice stále spočívá pohledem na mém diáři, ale já vidím, že ve skutečnosti jeho obsah nevnímá. Čeká, jak zareaguju. Tým jsem chtěla vést už od chvíle, kdy jsem nastoupila, a trvalo mi poměrně dlouho, než jsem se smířila s myšlenkou, že budu čekat roky, než si takovou poctu vysloužím. A teď tu najednou Tom sedí a servíruje mi ji v dárkovém balení... Proč?

„Jedná se o malého zákazníka?“ ověřuju si v zájmu nalézt smysl jeho nesmyslného počínání.

„Ne, jedná se o Maned Wolf Security Systems.“

Teď už se atmosféra nemění, spíš se hroučí v nekontrolovatelném víru zmatení. Maned Wolf Security Systems?! Ti přece zajišťují zabezpečení pro největší firmy světa, navrhují ty nejdokonalejší ochranné systémy, antivirové programy, dokonce mají ozbrojenou složku, která operuje v problematických částech světa. Získávají státní zakázky a politici se přetahují o jejich přízeň.

Nemám právo vést takový tým. Žádný *tým* by ani neměl být. Marned Wolf je právě tak izolovaný jako mocný. Je to společnost s portfoliem v hodnotě miliard, která se teprve chystá objevit na veřejnosti. Je jako Apple, Blackwater a továrna Willyho Wonky v jednom. Dělalí tajnosti, lidi zvenčí jsou nežádoucí.

Nemám právo je tahat z jejich ulity.

Ale moc bych to chtěla.

„Proč já?“

Tom ke mně zvedá oči od kalendáře. „Řekl si o tebe.“

Teprve teď získává atmosféra tu pravou tíhu. Cítím její tlak na ramenou a na hrudi. Tom mě pozoruje s výrazem prostoupeným zvědavostí a podezíravostí.

„Kdo si o mně řekl?“

„Jejich výkonný.“

Měla bych vědět, kdo to je, ale nevím. Zním jejich kontrakty, jejich marketing, jejich sílu. Konkrétní lidi z té společnosti mě ale nikdy moc nezajímali.

Jak čekám, až mi Tom prozradí víc, dochází mi, že se okruh mých zájmů velmi brzy dramaticky změní.

„Jmenuje se Robert... Robert Dade. Tvrdí, že se s tebou seznámil ve Vegas.“

Říká se, že není nic krásnějšího než splněné sny. Jenže některé sny by rozhodně měly zůstat v říši snů. Může se totiž stát, že když se vplíží do vašeho bdělého života, způsobí chemickou reakci.

A když k ní dojde, vyletí všechno do povětří.

NA PŘÍPRAVU SCHŮZKY mám jenom několik dnů. Dávám dohromady tým, ale na základě požadavku pana Dadea proběhne první jednání mezi čtyřma očima. Jenom my dva.

Když mi to Tom sděloval, znovu jsem v jeho očích zahlédla náznak podezření. Je snadné ovlivnit Tomovo smýšlení, dokonce i jeho způsoby vedení, ale ne důvtip. Vymyslela jsem si historku o tom, jak jsem pana Dadea potkala. Jak jsem mu vykládala, čím se živím a vychvalovala své pracovní úspěchy, zatímco jsme stáli v nekonečné frontě před

letištní bezpečnostní kontrolou. Namluvila jsem mu, že jsem panu Dadeovi dala svou vizitku, ale museli jsme se rozloučit dřív, než jsem se zeptala na název jeho společnosti.

Už když jsem ta vysvětlení a výmluvy vypouštěla z úst, bylo mi jasné, že jsem průhledná. Tak moc si přeju, aby Tom odložil tu nevěřící masku. Chci, aby přijal absurdní myšlenku, že jsem bezděky a nevědomky zlákala mocného výkonného ředitele na zakázku století. Chci, aby se na mě přestal dívat, jako by si náhle uvědomil, že bych pod přísně stříženým sakem a širokými nohavicemi mohla skrývat ženské zbraně. Chci, aby si přestal myslet, že jsem stejně bezcharakterně ambiciózní jako on.

Najednou se u mě stavuje každý den.

ALE PRÁVĚ TEĎ nejsem u sebe v kanceláři. Je pátek ráno a já si dávám obzvláště záležet na svém vzezření. Vlasy si stahuju do pevného uzlu. Tmavě modré sako mi splývá k bokům bez jediného náznaku ženskosti. K němu si беру pouzdrovou sukni. Linie mého oblečení nešeptají žádná pozvání, není na nich nic lákavého.

Hledím na sebe do zrcadla v bleděmodré koupelně a dumám o líčení. Bez něj mám jemnější rysy, vypadám mladší a zranitelnější.

Vždycky se líčím.

Pěnovou houbičkou si přejíždím po obličejí a lehkým make-upem zakrývám drobné nedokonalosti. Malý pupínek u linie vlasů, několik pih, které se mi udělaly při ježdění na kole ve slunných dnech dětství... zahlazuju všechny nepatrné detaily, které mě dělají člověkem. Nanáším si tvářenku a potom šedou tužkou zvýrazňuju jemnou linku pod spodními řasami.

Toto je mé já, které jsem ochotná ukazovat světu. Nikoliv žena, kterou poznal pan Dade ve Vegas.

Tu jsem pohřbila v černém pytlí.

JELIKOŽ PŘIJÍŽDÍM do sídla Maned Wolf Security Systems o patnáct minut dřív, mám čas obdivovat jeho budovu. Měla by působit chladně, s tím temným zrcadlovým zevnějškem, jenže tady, v Santa Monice, se

od ní odráží slunce a palmy, které ji obklopují, a dodávají její majestátnosti hřejivost.

Taky hrál, když jsem se ho dotýkala. Polibky, jimiž poséval můj krk, byly něžné, přestože mě v tu chvíli špendlil ke zdi. A pak ty jeho prsty... když mě jimi hladil, když do mě vstupovaly, hrály na mě, jako by byl klavírním virtuosem, který přivádí k životu tóny Beethovenovy *Měsíční sonáty*... vřelé, mocné...

V kabelce mi zavibruje mobil a vtáhne mě zpátky do reality.

„Prosím?“

„Slečna Fitzgeraldová? U telefonu Sonya, osobní asistentka pana Dadea. Došlo k malé změně plánů. Pan Dade si přeje, abyste se k němu připojila v baru La Fête. Nachází se jeden blok jižně od našich kanceláří.“

„Má ta změna nějaký konkrétní důvod?“

„Pan Dade samozřejmě uhradí vaši útratu i náklady na parkování.“

Na to jsem se neptala, ale zdá se, že mi tato žena stejně není schopná dát uspokojivou odpověď.

Znovu zvedám oči k budově a pak je skláním ke kufříku v mé ruce.

„Budu tam... A dodatečné náklady uhradí *moje* firma.“

„Mohu se zeptat, kde se nacházíte?“

„Jsem tady,“ odpovídám, „u vašeho sídla. Jeden blok od La Fête.“

Zavěšuju a procházím kolem budovy s tónovanými okny, ve kterých se odráží siluety palm. Vydávám se za panem Dadem.

VYPADÁ POŘÁD STEJNĚ. Stojím u recepcce pro hosty, takže ho můžu nepozorovaně sledovat. Sedí sám u malého stolu a něco si pročítá na iPadu. Má světle šedou bavlněnou košili a černé kalhoty. Stále žádná kravata ani sako, nic co by si říkalo o respekt světa, který má u nohou.

Je to tak, pan Dade nepotřebuje oblečení, aby demonstroval svou autoritu. Na tu upozorňuje už držení jeho těla. Projevuje se v intenzivním pohledu hnědých očí, ve zjevné fyzické síle, v důvěrném úsměvu, který mi věnuje.

Ach ano, už mě zahlédl a pod jeho pronikavým pohledem se musím snažit ještě víc, abych si vzpomněla na všechny malé detaily: *hlavu vzhůru, kráčeš sebestjistě, dýcheš, nezapomínej, kdo jsi.*

Překonala jsem bludiště stolů až k němu. „Pane Dade,“ pronáším klidným, profesionálním hlasem, když mu podávám ruku.

„Kasie.“ Vstává, podává mi ruku, a tiskne mi ji až příliš dlouho. „Moc rád vás zase vidím.“

Stejně jako posledně mi přejíždí palcem po kůži. Je to jen nepatrné gesto, takové, nad které bych se měla snadno povznést. Ale namísto toho mi na předloktí naskakuje husí kůže.

Všímá si toho a jeho úsměv se malinko rozšiřuje. „Když jsem vás viděl posledně, tohle vám vypadlo z kabelky.“ Ukazuje mi mou vizitku. „Našel jsem ji na podlaze svého pokoje.“

Vyvlékám se z jeho sevření a sedám si.

„Obchodní schůzky vedu vždy v kanceláři, pane Dade.“

„Jistě, ale obávám se, že dnes by pro vás byla moje kancelář nedostatečně vybavená.“

„Nedostatečně vybavená?“

Pokyne hlavou a z ničeho nic se u nás zjevuje číšnice se dvěma sklenkami na podnosu.

„Ledový čaj,“ staví před pana Dadea tu vysokou. „A skotská s ledem.“

Cítím, jak rudnu, když přede mě dává druhou, mnohem menší.

„Napadlo mě, že si ji taky objedná,“ vysvětluje mi můj společník, „ale pak jsem si vzpomněl, jak ráda se dělíte.“

Klopím oči k ledu pohupujícimu se na hladině jantarové tekutiny.

„Jsem tu obchodně, pane Dade.“

S úsměvem se předklání, lokty se opírá o lehce nestabilní stůl. „Říkejte mi křestním jménem – teď už ho znáte, ne? Smíte ho používat.“

„Myslím, že bude lepší, když si zachováme profesionální odstup.“ Hlas se mi trochu zachvěje. Navzdory pevnému odhodlání nechat pití netknuté po něm sahám.

„Jak chcete. Ale i když mě budete dál oslovovat pane Dade, já vám budu dál říkat Kasie.“

Dopřávám si pořádný hlt whisky – chutná až moc povědomě a vyvolává až příliš barvitě vzpomínky. „Jsem tu, abych si s vámi pohovořila o svých nápadech ohledně Maned Wolf Security Systems.“

„Asi bude jednodušší, když to pro potřeby jednání zkrátíme na Maned Wolf.“

Přikývnu. Je to první neosobní poznámka, kterou udělal, a já jsem za ten dar velice vděčná. „Pokud se skutečně chcete stát firmou pro širší veřejnost – přičemž dokumenty, které mi vaši lidé zaslali, tomu nasvědčují –, potřebujete rozšířit své portfolio v oblasti osobní internetové bezpečnosti. Každý ví, že na vás vláda spoléhá, co se týče ochrany jejich údajů. Průměrný zákazník bude chtít nákupem vašich produktů získat stejnou úroveň bezpečí.“

„Proč bych měl usilovat o průměrné zákazníky, když by mi stačilo získat pár nadprůměrných, kteří by mi zaplatili mnohem víc?“

„Protože nejvyšší růst a nejzávratnější zisky vždy připadnou těm, kteří dávají přednost objemu před výlučností. Jedno velké Starbucks vždy vydělá víc než Le Cirque.“

„Chápu.“ Sleduju, jak to slovo záměrně pomalu vypouští z úst. Jeho ústa se mi líbí. Někdo by řekl, že jsou pro jeho obličej příliš velká, ale jsou smyslná. „Takže vy výlučnost neupřednostňujete,“ shrne. „Máte radši větší objem.“

Jeho narážka je nepřehlédnutelná.

„Pane Dade, jak dobře jste obeznámen s kalifornskými zákony zahrnujícími postihy za sexuální obtěžování?“

„Kasie, chcete říct, že jste odhodlaná zveřejnit naši malou eskapádu, jenom abyste mě obvinila?“

Neodpovídám. Ruku mám zařatou kolem madla kufříku.

„Napijte se... taje vám led.“

„Myslela jsem, že jste mě sem pozval kvůli tomu, abyste si vyslechl mé návrhy.“ Chci, aby moje poznámka vyzněla jako výzva, nikoliv prosba.

Což se mi tak úplně nedaří.

„Jistě,“ odvěti přesvědčivě. „Trochu jsem se na vás poptal. Ve vaší firmě jste považována za vycházející hvězdu. Platím za vaši expertizu, to je vše.“

Dopřávám si další hlt a čekám, až mi alkohol dodá trochu odvahy. „Vy mě nepotřebujete.“

„Ne. Ale chci vás.“

Další usrknutí – propaluje se mi krkem a ostří mé hrany.

„K mým návrhům.“ Opatrně pokládám kufřík na kraj stolu a dařím se mi z něj vyndat složku plnou lejster, aniž bych cokoliv upustila na podlahu. „Podíváme se na ně teď? Nebo to necháme na jindy?“

Sleduju, jak se řeč jeho těla mění, posouvá se z provokativní roviny do vstřícné. Pokyne rukou k mé složce. „Prosím.“

Dokonce i to malé slůvko je plné vzpomínek.

Přesto se dokážu soustředit. Vyprávím mu příběhy o vzestupu, o nepředstavitelné prosperitě, jaké se ani fenoménu Maned Wolf zatím nepodařilo dosáhnout. Ale šlo by to. Můj tým by je tam mohl dostat. Já bych je tam mohla dostat. Pokud budu mít příležitost, dokážu najít i nepatrné nedostatky, které tomu kolosu skrytě brání, aby si zcela podrobil trh. Někdy je možné tyto nedokonalosti úspěšně odoperovat, zcela odstranit. Jindy stačí, když se zamaskují, překryjí vrstvičkou líčidel.

Pan Dade mi pozorně naslouchá. Je to aktivní posluchač. A přitom nemusí říct jediné slovo. Vidím, že mému výkladu rozumí; rozpoznám, kdy se mnou souhlasí, kdy ho moje myšlenka zaujala a kdy ne. Všechno to do sebe vstřebávám a s každou změnou jeho rozpoložení nepatrně upravuju svou koncepci. Víím, kdy mu k něčemu poskytnout víc detailů a kde naopak ubrat plyn. Jsme na stejné vlně.

Je to obchod. A ten by rozhodně neměl být sexy.

Jenže...

Nakonec si spíná štíhlé prsty do stříšky. Je to byznysmen, klavírista, ďábel. „Zatím ale mluvíte všeobecně,“ pronese. „K tomu, abyste se dostala ke konkrétním věcem a představila nějaký plán, který se dá uvést do života, budete muset poznat naši firmu o něco důkladněji. Mluvit s řediteli různých divizí. Budete se muset dostat za zdi mého světa.“

„Ale já hodlám udělat mnohem víc,“ kontuju. „Chystám se ty zdi strhnout. To je jediný způsob, jakým můžete plně využít svůj potenciál.“

Zasměje se. Teď už se cítím uvolněně. Užívám si to.

Víc, než bych měla.

Na stůl pokládá kreditku, což je to jediné znamení, které naše pozorná obsluha potřebuje. A taky jediné, které potřebuju já. Zvedám se, ale on mě malým gestem zarazí.

Znovu se ocitám v zajetí jeho pohledu.

Číšník si bere kartu a vzápětí mu ji vrací; pan Dade mu připisuje nechutně velké spropitné a pak už mě vyprovází ven. „Kde parkujete?“

Bradou ukáží směrem, kterým stojí mé auto.

Vykročí se mnou. Neptá se, jestli mi to nebude vadit.

„Ta vaše uniforma je příšerná.“

„Jaké štěstí, že ji nemusíte nosit,“ ušklíbnu se. Tamhle už stojí moje auto, zaparkované podélně u chodníku a připravené odvézt mě do bezpečí.

„To ani vy.“

Zastavuju u auta. Klíče mám v kabelce. Potřebuju je vyndat, hned teď. Tak proč se nemůžu hnout?

Cítím jeho ruce, i když se mě přímo nedotýkají. Mám je na klo-pách. Rozepíná mi sako, stahuje mi ho z ramen a svléká mi ho, právě tady – uprostřed rušného chodníku. Nemůžu dopustit, aby mi něco takového dělal před lidmi. Prostě nemůžu.

Někdy mě děsí, jak malý význam dovede mít slovo *nemůžu*.

„To je moje sako,“ zašeptám.

„Spíš přežitek.“

Zvedám k němu oči, tiše se dožaduju vysvětlení.

„Jako roucho řádových sester,“ objasňuje. „Oblečení navržené k tomu, aby zakrylo každou křivku, každou lákavou maličkost. Úctyhodná volba ženy, která si vybrala život v celibátu. Ale...“

Odmlčí se a pokládá mi ruku na zátylek. Zachvěju se, když posune prsty výš, potom níž a pak zase zpátky, až do mých vlasů.

„...my oba víme, že nejsi žádná jeptiška.“

„S někým chodím. Budeme se brát.“

„Opravdu?“ Zacukají mu koutky. „No, přežitky se objevují v nej-různějších formách, vid? Některé ženy ukrývají své pravé já za silné brnění. Někdy to brnění tvoří oblečení, jindy špatně zvolené vztahy.“

„Ty o mém vztahu vůbec nic nevíš. Neznáš mě.“

„Možná ne. Ale vím, jak vypadáš, když si to brnění sundáš.“

Sukni mám až ke kolenům, halenka neodhaluje vůbec nic. A přesto se cítím nahá. Stojím tu na chodníku a čelím tiché inspekci tohoto

muže, jenž si udělal úsudek na základě jediné noci, kterou jsem mu bezhlavě věnovala.

Lidé nás sledují. Nepotřebuju se dívat na každého z mnoha chodců, kteří nás míjejí, abych to věděla. Cítím jejich pohledy stejně, jako jsem je cítila ve Vegas.

Jenže je tu jeden podstatný rozdíl – ve Vegas se se všetečnými pohledy počítá. Když jsem se tam nakrucovala v upnutých šatech v podniku plném lidí, bylo to v souladu se všeobecným očekáváním. Dokonce o tom píšou i v průvodcích. Vegas je pohádka. Tak to prostě je.

Ale tady, před úředními budovami Santa Moniky, na míle daleko od pouličních umělců lemujících promenádu působí pozornost, kterou mi věnuje pan Dade, nevhodně.

Lidé nás sledují. Vidí to jiskření, cítí napětí. Chtějí vědět, co bude dál. I já chci vědět, co bude dál.

Ale tak daleko to nemůžu nechat zajít. S odhodlaným nádechem narovnáвам ramena a snažím se nevnímat pohledy kolemjdoucích ani jeho pohled.

„Postavil jste mě do nelehké situace, pane Dade.“ Je to vůbec můj hlas, plný přesvědčivé, avšak falešné sebedůvěry a vyrovnanosti? Jsem to já, kdo mu troufale hledí do očí, jako bych ho vyzývala, aby do mě strčil? „Můj nadřízený si myslí, že jsem se s vámi vyspala, abych tu zakázku získala. Kompromitoval jste mou profesní pověst.“

Naklání hlavu ke straně, jeho oči ale nepřestávají tĕkat nahoru a dolů po mém těle, podobně jako se před chvílí jeho prsty pohybovaly po mém krku. „Nepředhazuju pracovní nabídky všem ženským, se kterými jsem se kdy vyspal. Jenom těm, které mají Harvard.“

„Ach,“ vzdychnu teatrálně. „Ještě že jsem nechodila na Yale.“

Nenuceně se vymaňuju z jeho blízkosti, otáčím se a nasedám do auta. Na mém ústupu mě pronásleduje jeho tichý smích.

Jsem pěkně daleko, když si uvědomím, že má pořád moje sako.

Kapitola 4

JE PÁTEK VEČER. To býváme s Davem u mě a já mu vařím večeři. Vždycky. Je to malý rituál, který z našich životů maže aspoň trochu té otravné nejistoty.

Teď sedí u mého jídelního stolu a jí kuře na rozmarýnu s dušeným chřestem. Sklenice s bílým vínem stojí nedotčená vedle jeho talíře.

„Udělal jsem rozpočet na prsten,“ nakousne téma.

„Rozpočet?“

„Řekl jsem si, že bychom za něj měli dát kolem dvanácti tisíc,“ navrhuje. „Za dvanáct tisíc už koupíš kvalitu, žádné pozlátko. Chceme být sami sebou, ne?“

Zahledím se k proskleným dveřím vedoucím do zahrady. Dave chce vždycky *být sám sebou*, ale zdá se, že vlastně nechápe, co to znamená, nebo ten výraz nedokáže správně používat.

A co já? Když mi pan Dade klouzal kostkou ledu po stehně, když mě líbal tam, kde mě Dave nikdy nelíbá, když mě dráždil kmitavými pohyby jazyka... byla jsem sama sebou? Rozhodně jsem se tak cítila. I když jsem se chvílemi nepoznávala.

Pohledem se vracím ke stolu. Je z tmavého mořeného dřeva, leštěného k dokonalosti. Je pevný, spolehlivý, užitečný. Je skutečný. Stejně jako Dave.

Pan Dade je prvním mužem, který mě udělal vstoje. Je prvním, jenž mě viděl nahou, zatímco on zůstal zcela oblečený. Ještě pořád ho vidím, jak kolem mě krouží, jak mě posuzuje, jak plánuje, jak mě chce...

Zavrtím se na židli.

„Jsi v pořádku?“ To je Daveův hlas. Zaujatý a varovný. Hlas, kterému bych měla naslouchat. „Jsi dnes nějaká... rozrušená.“

Z toho slova mě zamrazí v zátylku. „Mám nového zákazníka – toho největšího, na kterém jsem kdy dělala. Asi mě to trochu vzalo.“

„Když to říkáš... Taky mám teď dost práce. Víš, jak to chodí.“

To vím. Dave je daňový advokát. Stejně jako já, i on si rád všechno spočítá. Bohatých, kteří potřebují *trochu* ušetřit na daních, se najde vždycky dost. V tu chvíli nastupuje Dave. Oni mu dají peníze, o něž se nechťejí dělit s finančním úřadem, a Dave je zbaví starostí.

Sleduju, jak dojídá, a uvědomuju si, že bych taky chtěla, aby se mnou mohl počítat. A chci, aby ze mě sejmul starosti, stejně jako dokáže usměrnit neviditelné toky peněz do daňových úlev.

Polyká poslední sousto a já si stoupám a přecházím za něj. Pokládám mu ruce na ramena a jemnou masáží se snažím zmírnit jejich ztuhlost. „Zůstaň tu na noc, Dave.“

„Hmm, to jsem měl v úmyslu.“ Zvedá si sklenku vína k ústům a já mu zajíždím prsty do světlých vlasů. Obcházím ho a uvelebuj se mu obkročmo na klíně.

„Já tě chci, Dave.“

„Co to do tebe vjelo?“ ptá se s nejistým úsměvem. Sklenice vína se vrací na stůl.

Předkláním se, abych mu hravě skousla lalůček. „Jde o to, co přesně chci, aby do mě vjelo, na tom teď záleží.“

Nereaguje. Až po chvíli zvedá ruku a váhavě mi ji pokládá na bedra. Tohle by mohlo být dobré. Mohlo by to být skutečné.

„Dnes se mnou nemusíš zacházet v rukavičkách,“ zašeptám. Znovu mu dávám ruku do vlasů, jenže tentokrát je sevřou v pěsti a zatáhnu za ně, takže musí zaklonit hlavu a podívat se mi do očí. „Chci, abys ze mě strhnul oblečení. Chci, abys mě pořádně přišpendlil k posteli, až si mě budeš brát.“

„Počkej, ty chceš...?“ hlas se mu zadrhne. Cítím, jak se mu chvějí ruce.

„Mmm, chci toho hodně, dravost, vášeň, zvířecí pudy... Vem si mě. Dneska to chci drsně,“ svádím ho zhrublým hlasem. „Zapíchej si se mnou, Dave.“

Vmžiku mě odstrkuje. Musím se chytnout stolu, abych se udržela na nohou, když se prudce zvedá.

„Co se to tady děje?“ Působí dezorientovaně a nejistě. „Tohle nejsi ty. Ty takhle nemluvíš.“

Kouzlo okamžiku se vytrácí. Jeho zmatek se mění v hněv.

Dívá se na mě... zhnuseně. „A už vůbec nemluvíš sprostě!“

Spouštím ramena, cítím, jak mi po páteři šplhá stud a svírá mi srdce. „Já jenom... prostě jsem myslela...“

Scvrkávám se pod jeho nepřátelským pohledem. Moc, kterou jsem pociťovala ještě před sekundou, je pryč. „Asi jsem prostě přepracovaná,“ uzavírám to nepřesvědčivě.

Zaváhá. Moc dobře ví, že únava vůbec nic nevysvětluje, ale vidím na něm, že mu jednoduchost mé výmluvy vyhovuje. Chce ji přijmout. „V práci je toho na tebe moc,“ řekne opatrně, jako by zkoušel, jestli se trefil. „To jednoho vyčerpá. Znáš to.“

„Přesně,“ souhlasím, i když hodně tiše a není jisté, jestli mě vůbec slyší.

„No, myslím, že je čas jít spát.“ Bere si sako a obléká si ho. Mluví teď o trochu rychleji, protože plánuje ústup. „Potřebuješ se vyspat. Já se vrátím v... řekněme v jedenáct dopoledne? Mám seznam zlatnictví, tak se do toho pustíme.“

Přikývnu, mluvit už nemůžu. Rozbrečela bych se. Dave se chce co nejrychleji dostat z dosahu démona, který mě posedl. Předpokládá, že se odplíží, jakmile se uložím do postele, sama.

Znovu ke mně přistupuje a dává mi letmý, nic neříkající polibek. Polibek odpuštění.

Pocit studu mi stoupá do krku a dusí mě.

Dave otevírá dveře a chystá se k odchodu, ale ještě se otáčí, na tváři shovívavý úsměv. „Budeme muset zajít do několika obchodů, než se rozhodneme. Než zvážíme všechny možnosti a tak.“

Opětovně zakývám hlavou.

„Takže si nezapomeň vzít vhodné boty. Nechci, aby ses při tom cítila nepohodlně.“

Ještě než se za ním zavřou dveře, posílá mi vzdušný polibek.

Pomaloučku zvedám jeho skleničku. Dopřávám si chvilku, abych si mohla vychutnat pohled na to, jak světlá tekutina díky stropnímu osvětlení jiskří, a pak ji přikládám k ústům. Chutná výrazně, sladce a čistě. Andělsky.

Dřív, než sklenicí mrštím přes pokoj, chvíli převaluju víno na jazyku.

Potom vykročím a přecházím přímo po střepech, které jsem tu před chvílí vyrobila; užívám si zvuk skla křupajícího pod *mými pohodlnými* botami.

PŘIPOZDILLO SE. Osprchovala jsem se a pokusila se smýt ze sebe hněv a pocit trapnosti levným šamponem. Zašla jsem příliš daleko, to je celé. Stejně jako firmy, pro které pracuju, jsem mnohvrstevná, komplikovaná.

A podobně jako v těch firmách se i v mé duši nacházejí oddělení, která by měla zůstat uzavřena.

Ale mám i své silné stránky. Jsem dobrá v tom, co dělám. Dokážu rozpoznat skrytý potenciál, vidět sílu tam, kde ostatní nevidí nic, a dokážu najít způsob, jak tu sílu zdokonalovat, dokud ji nespatří všichni ostatní.

Usedám k počítači, vlasy mám ještě mokré a rozprostřené na krátkém županu Donna Karan. Froté do sebe vsakuje vlhkost z mého těla a poskytuje mi pohodu, kterou můj dosavadní večer postrádal.

Posílám panu Dadeovi e-mail: „Potřebuju se sejit s ředitelem vaší divize bezpečnostního softwaru pro mobilní zařízení. Mohli bychom to uskutečnit v pondělí?“

Je to oblast přímo předurčená k růstu. Už jsem zaslechla zvěsti o nových produktech, které v poslední době představili. Jsou zaměřené na sociální potřeby, na společenský strach... a strach dokáže vždy vyprodukovat pořádné zisky. Pojišťovací společnosti, hollywoodské

thrillery, auta s větším množstvím airbagů než stojáneků na pití – to vše je na takovém strachu založené.

Z počítače na mě pípne příchozí zpráva: pozvánka pana Dadea k videokonferenci.

Zarážím se s prsty těsně nad klávesnicí a přesouvám ruce k pásku županu, abych si ho trochu víc utáhla. Mohla bych to ignorovat. Je jedenáct hodin, pátek večer.

Měla jsem se nejdřív obléct, než jsem ten e-mail poslala.

Mohla bych se obléct teď, vzít si kostýmek, sepnout si vlasy. Ale kdo v pátek večer chodí doma v kostýmku? Myslel by si, že jsem se oblékla kvůli němu, ne abych ho potěšila, ale přesto kvůli němu. Poznal by, jaký vliv na mě má, a to nechci dopustit.

Z nějakého důvodu ale nepřichází v úvahu ani jeho výzvu odmítnout. Přestože v koutku duše vím, že nutkání stisknout tlačítko „Přijmout“ mi nepřinese nic dobrého. Jenže tu část svého já teď neposlouchám. Ne dnes večer. Mluví příliš tiše, než abych dala na její prozíravost.

Mačkám tedy „Přijmout“.

Na obrazovce počítače se objevuje pan Dade, jako by byl přízrakem, který jsem přivolala z temných představ. Klidně mě sleduje z pohodlí svého domova. V pozadí vidím jeho postel. Má světlé povlečení, jasně oranžové, připomíná mi plameny.

„Nečekal jsem, že se mi ozvete,“ promluví. „Pracujete takhle do noci každý pátek?“

„Byl to jen e-mail,“ ospravedlňuju se a snažím se udržet netečný až povznesený výraz, abych kompenzovala intimitu setkání v bílém županu. „Nečekala jsem, že budete chtít videokonferenci. Takové pozvání je pro tuto dobu nepřiměřené.“

„Ovšem, ale byl to pracovní e-mail. Předpokládám, že mi naučtujete čas, který vám zabralo jeho sepsání, a pravděpodobně i minuty navíc, které vás stálo ho promyslet, a nejspíš i dobu, po kterou se vám zapínal počítač. Váš pracovní rozvrh si stanovujete sama, Kasie. To vy jste si vybrala tuto hodinu pro práci a teď pracujete pro mě. Očekávám od vás, že v době, kdy pro mě pracujete, mi budete k dispozici... plně.“

Jeho slova mě nenechávají chladnou, ale pevně tisknu rty k sobě a doufám, že mi to pomůže stanovit jasné hranice. „O pracovních záležitostech jsem ochotná hovořit vždy, pane Dade.“

„Můžete mi říkat Roberte.“

„Říkala bych vám Roberte, pokud bychom byli přátelé.“

„Copak my nejsme přátelé?“

Opírá se dozadu a já poprvé spatřím elegantní křivky křesla, ve kterém sedí. Je starožitné, možná z osmnáctého století. Je to křeslo, které vypovídá o dominanci a majestátu, ale také o penězích.

Penězům rozumím. Dokážu si s nimi poradit, manipulovat jimi. Stejně jako si poradím s mužem v tom absurdně drahém křesle.

„Ne,“ pronesu pevně. „My nejsme přátelé.“

„Pak tedy milenci? Jak říkáš svým milencům, Kasie? Oslovuješ je příjmením? Jménem? Nebo se uchyluješ ke slovům, která je svou podstatou vystihují o něco líp?“

„Nejsme ani milenci.“

„Ale to se mýlíš. Cítil jsem tě pod sebou. Svíral jsem tvá nádherná nadra, byl jsem uvnitř tvých zdí. Víím, kde se tě mám dotýkat, aby ses přestala ovládat.“

„Byla to jenom jedna jediná noc,“ pokouším se znít chladně, ale vidím, jak mou hraniční čáru v písku ohrožuje příliv. „Jenom výjimka. Už nejsem vaše milenka.“

„Aha, tak proč na mě reaguješ, jako bys jí byla?“

Ta slova se mi zadírají pod kůži. Pohrávají si s nervy a pokoušejí mou pevnou vůli. Odvracím pohled od monitoru. Tohle je neuvěřitelně hloupé. To jsem neměla v plánu. Střepey z podlahy jídelny už jsem uklidila. Nic jiného se tu rozbíjet nebude.

„Chci se setkat s vašimi řediteli, s vývojáři,“ řeknu s očima stále zapíchnutýma mimo obrazovku počítače. Potřebuju ustálit hlas, zklidnit dech. „Ráda bych s nimi probrala váš potenciál.“

„Vzpomínáš, jak ses mě dotýkala tady?“

Otáčím hlavu k monitoru a on si s ladnou, skoro lenivou přirozeností svléká triko. Je dokonalý, krásný a mocný a prsty si přejíždí po škrábancích, které pokrývají jeho kůži u srdce.

To jsem udělala já? Pamatuju si, jak jsem mu zaryla nehty do zad, ale... ach ano, tohle se stalo, když mě odtahoval od stěny a pokládal na podlahu. On mě zlehka štípl do bradavek a já se k němu přimkla boky, zbavená sebekontroly, ovládaná chtíčem, touhou a pocitem... tím pocitem, který jsem vnímala, když se mě dotýkal, když mě rozevíral, když do mě pronikal, dokud nás oba nepřipravil o řeč.

„Vzpomínáš, kde jsem se tě dotýkal já, Kasie?“

Rudnu a vědomí, že to vidí, mi vhání ještě víc krve do tváří. Bezděky sahám po klopě županu. Nerozevírám ji, jenom po ní přejíždím prsty a usilovně se spoléhám na poslední zbytky soudnosti, které ještě mám.

„Otevři ten župan, Kasie.“

„To nemůžu udělat, pane Dade. Potřebuju se soustředit. Musím s vámi mluvit o vašem podniku... o bezpečnosti... preferencích veřejnosti... existují určité strategie, které můžeme uplatnit.“

Rty se mu formují do malého úsměvu a já ztrácím chabě drženou nit myšlenek, protože si vzpomínám, jaké to bylo, když mi stoupaly po vnitřní straně stehna.

„Ale já jsem velmi soustředěný. A věř, že právě teď už jednu strategii uplatňuju.“

„Nejsem váš pracovní projekt, pane Dade.“

„To nejsi, ale jsi moje milenka, Kasie. A já tě žádám, abys mi ukázala, kde jsem se tě dotýkal.“

Nejvyšší čas, abych stáhla ruce z županu. Nejvyšší čas vypnout počítač. Nejvyšší čas jít do sebe – pít bílé víno, ne whisky, dát přednost tichým večerím doma před divokými večery ve Vegas a už žádné střepy.

„Povol si župan, Kasie.“

Zatáhnu za jeho okraje, rozhaluje se jenom malinko a odkrývá vnitřní oblouky mého poprsí.

„Trochu víc, slečno Fitzgeraldová,“ řekne s provokativním důrazem na poslední slova.

Popichuje mě, snaží se mě vyprovokovat. Je to dětinské a mělo by být *tak* snadné tomu odolat.

Navzdory tomu rozevírám župan o něco víc. Dívám se mu do očí a znovu pociťuju jeho moc... ale tentokrát vnímám, jak mnou prostu-

puje. Vdechuju ji, naplňuje mě, dotýká se mě, jako by se mě dotýkal on sám.

Sebejistým pohybem si župan sundávám. Volně mi splývá z ramen. Neuhýbám pohledem, veškerá nervozita mě jako zázrakem opustila. Narovnáвам se v ramenou a prsty nechávám sklouznout k bradavkám, které se k němu vzpínají, ztvrdlé a připravené.

„Dotýkal ses mě tady.“

A rázem se ocitáme opření o stěnu v hotelu Venetian a já ho znovu cítím, znovu objímám jeho nezkrotnou energii.

„Kde ještě?“

Prsty přesouvám k vnější křivce ňader a spouštím je po stranách hrudníku až na břicho. „Ještě tady.“

Znovu cítím jeho polibky pod krkem, na tom malém důlku, kde je kůže nejtenčí a nejcitlivější.

„Kde dál?“

Spouštím prsty ještě níž. Nemůže je vidět, ale ví, kde jsou, vidím mu to na očích.

A cítím ho hluboko v sobě. Hořím touhou být znovu na té ohnivě zbarvené posteli.

„A dál tady,“ hlesnu.

Vím, že ho vzrušuju. Mocná energie teď proudí z každého z nás.

Dech se mu trochu zrychluje, z očí mu vyzařuje větší žádostivost. Jeho vlastní ruce klesají pod úroveň monitoru a já vím, čeho se tam dotýká, to místo znám detailně, znám jeho sílu... a chci ho znovu cítit. Chci ho ochutnávat stejným způsobem, jakým ochutnával on mě.

„Tady jsi do mě vstoupil,“ vydechnu a najednou pocítím vlhko mezi nohama. On vzdychne a já zvrátím hlavu, protože mě rychle opouští sebeovládání. Cítím na sobě jeho pohled, který se téměř vyrovná dotekům rukou – a že byly příjemné. A tak se dotýkám dál, nahrazuju jeho ruce svýma. Pohlcuje mě jeho touha i moje vlastní.

„Kasie,“ zašeptá. Mé jméno je posledním podnětem, který potřebuju. Volnou rukou se chytám opěrky židle a podsouvám pánev, zatímco dál pokračuju v nebezpečné výpravě za jediným cílem. Slyším,

jak znovu zavzdychá. Víím, že v tom nejsem sama. Víím, co s ním dělám, stejně jako víím, co dělám sobě.

Chvěju se, když přichází bouřlivý orgasmus, při kterém se mi rozduní srdce. A to je poslední tón smyslné rapsodie, jež ve mně zanechává smíšené pocity uspokojení a bezmezné touhy.

Chvíli se nehýbu. Oči mám zavřené a jediný zvuk, který nás obklopuje, je můj a jeho dech. Proniká ke mně přes celé město, ocitá se po mém boku, je všude.

A malý hlásek, který se ke mně předtím pokoušel mluvit, ten, jenž vychází ze zasuté části mého já a kterému jsem měla naslouchat, teď rezignovaně šeptá: *Právě jsi rozbila další sklenici.*

Svírá se mi hrdlo a s třesoucí se rukou sahám po klávesnici, abych se... odpojila.

Kapitola 5

SEDÍM V OBÝVÁKU A ČEKÁM. Čekám na Davea. Čekám na chaos. Aspoň uvnitř už ho cítím. Předzvěst zkázy smíšená s náhlou touhou. Musím to ze sebe dostat. Vypustit to do kanálu společně s dalším jedovatým odpadem, který poskvřňuje naše životy. Co ale nedokážu, je přilít do toho bublajícího kotle potíží nevěru. Musím Daveovi říct... něco.

Zvedám se a přecházím k oknu a zírám na šedivou oblohu. Můžu Davea vinit ze svých nedávných chyb? Ráda bych.

Svatební horečka způsobuje paniku, to je vše. Mé podvědomí mi ale našeptává, že jeho žádost o ruku nebyla tak dokonalá, jak jsem si představovala. Včera večer mě odmítl tak snadno, jako by odmítal bezdomovce s dlaní nataženou pro pár drobných. Odbyl mě s úsměvem, se zdvořilým výrazem soucitu a zavržení.

Bylo to jeho odmítnutí, které přililo olej do ohně, urážka, jež podnítila můj vzdor. Takže si s ním promluvíme. A pak si vyslechnu kakofonii. Pokud bude drsná, najdu způsob, jak to urovnat. Odpojím elektrické kytary, abych neslyšela basy, dokud nezůstanou jenom měkké, neškodné tóny.

Ovšem pochybnosti mám jenom do chvíle, než zazní domovní zvonek.

Na prahu stojí Dave s desítkou bílých růží. Na našem prvním společném obědě takové zdobily stůl... už je to šest let. Taková doba... ale právě v tomto okamžiku je ta vzpomínka tak blízko, že bych se jí mohla dotknout. Když mě vyprovázel k autu, mýjeli jsme květinářství a on trval na tom, že musím mít svoje růže, a tak mi jich koupil deset domů. Potom mě požádal o číslo a já měla pocit, že se sluší, abych mu ho dala. Většina žen dá za kytici něco na oplátku: telefonní číslo, úsměv nebo třeba hněv. Nejčastější cenou za takovou pozornost je ovšem ústupek v nějakém předsevzetí.

Uhýbám stranou, abych ho pustila dovnitř, a pak sleduju, jak mizí v kuchyni, odkud se vrací s květinami pečlivě naaranžovanými ve váze. Pak pro ně vybírá dokonalé místo na jídelním stole.

Ještě jsme si ani neřekli ahoj, ale růže hovoří mnohem jasněji než slova.

„Včera jsem to přehnal,“ řekne. Dívá se na růže, ne na mě, ale mně to nijak nevadí. „Nechtěl jsem se stěhovat do L.A., víš? Udělal jsem to jenom kvůli práci.“

Vyhýbavě pokrčím rameny. Tohle už mi říkal a já nějak nechápu, jak to s námi momentálně souvisí.

„Tak nevkusné město,“ pokračuje, „místo, kde na tebe chlapi hází vybělené úsměvy a ženské ti cpou falešná prsa pod nos. Všichni jsou tu agresivní, ale ženy... ty se chovají jako muži. Jako muži převlečení za karikatury žen, které baží po tom, aby se mohly předvádět. Nejsou to dámy. Nejsou jako ty.“

„Já jsem dáma?“

„Ale taky jsi silná,“ dodává Dave rychle. Sedá si na jednu z vypolstrovaných židlí u jídelního stolu. „Silná, ambiciózní, umírněná, tichá, krásná.“ Odmlčí se, protože pátrá po správném přirovnání. „Jsi jako utajená zbraň. Revolver schovaný v kabelce od Hermèse.“

Ta představa se mi líbí.

„Žena, která nosí kabelku od Hermèse, ví, že stačí, aby po zbrani sáhla, když bude potřeba udržet vlky z dosahu. Jenom pro případ maximálního nebezpečí. Protože zbraň v ruce je vulgární, obyčejná,“ navazuje. „Ale když je pečlivě uschovaná v luxusní kabelce, stává se něčím jiným.“

Jak tu metaforu rozvádí, vytrácí se její kouzlo. Zbraň, kterou nemůžete vzít do ruky, je k ničemu. Přichází o smysl své existence.

Ale chápu, kam tím míří. Včera večer jsem nebyla tou ženou, kterou chce mít, nechovala jsem se jako vždy, když jsem s ním, jako žena, do níž se zamiloval. Včera večer opustila zbraň kabelku.

„Včera jsem to přehnal,“ zopakuje. „Ale tys mě vyděsila. Ne proto, že by bylo to, cos řekla, tak sprosté, spíš jsem nečekal, že bys něco takového vůbec vyslovila.“

Opět se zvedá, vybírá z vázy jednu růži a namíří ji mým směrem. „Vzpomínáš, kdy jsem ti poprvé koupil bílé růže? Ten den, kdy jsme se seznámili?“

„Tenkrát jsem právě dokončila školu,“ přikývnu se vzpomínkou na naše první setkání. „Ellis mě vzala na sraz absolventů Notre Dame, protože mi podobné akce na Harvardu nepřinášely žádné zajímavé pracovní nabídky.“

„Pamatuju si tvoje držení těla,“ řekne, „tvou umírněnost, tvou sílu... Jakmile jsem tě uviděl, chtěl jsem ti být nablízku pořád.“

S pohledem upřeným na květiny se v paměti vracím k tomu dni.

Dave tehdy vypadal dobře. Působil chlapecky, mile... snad trochu zvláštně v té červené košili s proužky a tmavomodré kravatě – ve městě, kde kravaty nosí jenom prodejci aut a bankovní úředníci. Ale mně se líbilo, že se nechová podle zavedených módních pravidel. Aspoň nějak vybočoval. Připomínal časy a místa, kde se od vzdělaných mužů očekávalo gentlemanství a elitářství ještě nebylo tak sprostým slovem.

Když jsme se poprvé dali do řeči, byl ostýchavý, ale jak jsme pokračovali v konverzaci, rychle získával sebevědomí. Řekl, že se za mě přimluví v jedné z nadnárodních poradenských společností, pro kterou jsem toužila pracovat. Původně mě odmítli přijmout hned po škole, ale Daveův kmostr byl jedním z jejích zakladatelů. Mohl mi dát výjimečně vzácnou a dostatečně kultivovanou druhou šanci.

A pak začal mluvit o sobě a o tom, jak žije v L.A. teprve dva roky. Že nenávidí ten smog, dopravu, lidi a hollywoodskou kulturu. Ale líbilo se mu v jeho právnícké firmě a miloval bohatství, které dokázal vylovit z kapes obleků od Armaniho. Bylo by od něj nezodpovědné, kdyby se

přestěhoval jenom kvůli tomu, aby mohl žít ve městě, které by líp vyhovovalo jeho vkusu.

V tu chvíli jsem pochopila, že jsme si podobní. Dodržoval pravidla. Byl zodpovědný, pragmatický – nenechal se ovládat pokušením ani chvilkovým rozmarem. Byl stabilní. A jak jsem tam tak stála po jeho boku, absolventka Harvardu s oblundně velkou studentskou půjčkou a bez jediné nabídky k práci u nějaké společnosti, pro kterou bych chtěla pracovat... Inu, stabilita působila lákavě... dokonce přitažlivě.

Taky jsem mu zatoužila být nablízku.

Pohne růží svým směrem, takže se její okvětní lístky dotknou mého krku. To gesto mě přivádí zpět do současnosti.

„Neměň se, Kasie,“ žádá. „Jsi jedinou věcí v tomhle městě, díky kterému je to tady snesitelné. Když jsem s tebou, mám pocit, jako bych nebyl tak daleko od města, kde jsem vyrůstal. Když jsem s tebou, mám pocit, že jsem doma.“

Přistupuje o krok blíže; růže zůstává, kde je, jemné plátky mě laskají na kůži. „Neměň se. Prosím, zůstaň, jaká jsi.“

Toto je muž, kterého jsem chtěla vinit ze svého nevhodného chování. Toto je muž, jehož jsem zradila dvakrát během jednoho týdne. Toto je muž, který mě vidí takovou, jaká chci být vnímána. V jeho očích jsem dáma, smrtící zbraň v luxusní kabelce. Dave vidí ženu, kterou usiluju být, zatímco pan Dade vidí obraz té, před níž prchám. Dade vidí mé druhé já, které jsem se pokusila pohrbit v obalu na šaty.

Měla jsem to prokouknout, pochopit to dřív, než jsem přijala ubohou pozvánku.

Nikdy v životě jsem nemusela hledat své místo. Vždy mi je někdo ukázal. Moji rodiče, učitelé, tento muž a jeho bělostné růže. Zato moje sestra si vybrala jinou cestu. Nikdo v naší rodině už o ní nemluví. Tak jako staří Egypťané vymazali obrazy a jména bohů, kteří upadli v nemilost, vymazala naše rodina moji sestru z našich životů. Vedu takový život, jaký se ode mě očekává, a jsem za to milována. Proč teď měnit zavedený vzorec?

„Dnes ti koupím prsten,“ pronese Dave.

A já s úsměvem přikývnu.

OBCHOD ZA OBCHODEM, prsten za prstenem, žádný není ten pravý. Jeden je příliš těžký, jiný moc ponurý. Diamant za diamantem, každý tak ostrý, že by dokázal poškrábat sklo. Každý odkazuje na tradici, která má počátky v patnáctém století. Historie poskvrněná krví a chamtivostí. Existují mnohem nevinnější zvyky. V koloniálních dobách by muž dal ženě náprstek na důkaz věčného partnerství. Jenže já bych nevěděla, co si s takovým náprstkem počít.

Stejně tak si ale nejsem jistá, co s diamantem.

„Co zkusit jiný kámen?“ navrhuju při pohledu na odvážnou červeň rubínu.

Žena za pultem se usměje způsobem, jakým se usmívají všichni prodavači, když ucítí peníze. „Je neopracovaný,“ vytahuje prsten ze skleněné vitríny a podává mi ho. „Jenom ho vytěžili, upravili velikost a vyleštili.“

Dave znechuceně krčí nos. Jemu se to nezdá, zato já jsem okouzlená. Nastavuju si drahokam proti světlu.

„Všechny rubíny mají své malé nedokonalosti,“ pokračuje prodavačka. „Obsahují rutilová vlákna. Říká se jim hedvábí. Rubíny jsou mnohem složitější kameny než diamanty. Jejich nedokonalosti je odlišují.“

Hedvábí. Ten termín je mi sympatický. Dokonce i nedokonalosti v rubínech zní elegantně.

„My chceme diamant,“ prohlásí Dave rozhodně. „Je takový... čistší.“

Tím si nejsem tak docela jistá. Desetiletí útisku Jihoafričanů versus brutální militantní diktátorství v rubíny oplývající Barmě. Bezpráví a bolest, to vše pro pěkné malé kamínky, které mají symbolizovat lásku. Ačkoli možná to sedí, když uvážíme samu podstatu lásky.

„Bylo by to tak nepřiměřené, kdybychom jednou udělali něco neobvyklého?“ obracím se na Davea.

Ten zaváhá. V jeho očích vidím nerozhodnost. Víím, že porovnává míru svého provinění, kterého se dopustil včerejší neomaleností, s tím, co skutečně chce.

A pocit viny vítězí. „Pokud skutečně toužíš po rubínu, máš ho mít.“ Políbí mě na tvář a obejmeme kolem ztuhlých ramen. „Chci, abys byla absolutně a opravdově šťastná.“

Když si pak navlékám prsten s rubínem na ruku, přemítám, jestli je moudré přát si něco tak prchavého a křehkého, jako je absolutní štěstí.

O NĚKOLIK HODIN POZDĚJI a několik minut poté, co Dave odešel na raketbal s jedním z firemních partnerů, sedím doma a zvažuju... no, zkrátka všechno.

Prsten ještě nemám. Jeho cena převyšovala rozpočet, který si na něj Dave vyhradil. Takže jsme odešli bez něj; řekl prodavačce, že si to chce promyslet, a ona nás oba ujistila, že projedná s manažerem, zda by nám nemohla udělat lepší cenu. Dave mě poučil, že to byl pouze první krok v procesu vyjednávání, a protože na dražokamy je příliš vysoká marže, není smlouvání projevem drzosti. A já dostanu svůj prsten. Navlékne mi ho na prst, kde zůstane... navždy. Tak jak jsme vždycky plánovali.

Převaluju si to slovo v hlavě... *navždy*. Ani nevím, co to obnáší.

Sahám na konferenční stůl pro časopis *Forbes* a začínám jím listovat, jenže se nedokážu soustředit.

Neexistuje jediný logický důvod, proč bych si neměla Davea brát. Dělá vše, co se od něj očekává. Obstarává mi prsten, jaký chci, výměnou za souhlas, že budu osobou, kterou jsem byla celý život. Jenom chce, abych zapoměla na své nedávné výstřední chování. Kompromisy jsou pilíře, na kterých stojí každý vztah.

Mým jediným kompromisem bude vzdát se části svého já, která mi už teď způsobuje nepříjemnosti.

Tak proč se to zdá tak nemožné?

Najednou se cítím unavená. Zavírám oči a opírám si hlavu o zadní opěrku křesla potaženého krémovou kůží.

Na temném pozadí zavřených víček spatřím tvář pana Dadea. Vnímám ho, cítím ho. Cítím povědomou touhu.

To není dobré.

Vstávám a odcházím do kuchyně, kde si nalévám Evian do křišťálové sklenice. Fantazie jsou normální. To přece vím. Je to vážně o tolik jiné než fantazírování o herci, rockové hvězdě nebo modelovi, který se na mě dívá z reklamy na rifle Diesel?

Je. Protože jsem se herce ani rockové hvězdy nebo modela nikdy nedotkla. Nikdy jsem si kvůli nim nesvlékla šaty. Nikdy jsem je nepožádala, aby mi stáhli kalhotky. Nevím, jaké by to bylo, kdyby se mě dotýkali.

Chce se mi zavřít víčka, ale nemůžu, protože je za nimi *on*. Vyžaduje to vědomé úsilí dostat ho z hlavy. Vymazat jeho obraz z mysli je stejnou výzvou jako finanční výhra v páce. Pokud polevím, pokud dovolím, aby mě ovládly vzpomínky, budu ztracená.

Usrkávám vodu. Víím, že jsem tak trochu ztracená už teď, protože sice dostanu jeho obraz z hlavy, když mám otevřené oči, ale vzpomínku na jeho dotek z ní nevymažu. Dokonce i teď, zatímco se o to pokouším, cítím vzrušení.

Rozepínám si džíný a váhavě do nich zasouvám ruku. Když ucítím vlastní dotek, cuknu sebou, překvapená svou citlivostí. Tohle bych neměla dělat, tedy myslet přitom na nesprávného muže a vzpomínat na...

Zazvoní mi telefon, takže sebou znovu trhnu a rychle se rozhlížím po místnosti, jako by tu mohl být někdo, kdo mě uvidí. Načež s roze-pnutým zipem a stále povolenými kalhotami opouštím pokoj, abych si došla pro mobil položený vedle růží na jídelním stole.

Na displeji svítí jméno pana Dadea. Je to jenom textovka, dotaz, zda se může můj tým dostavit do jeho kanceláře v úterý v půl desáté dopoledne, abychom se u nich zorientovali. Není na tom nic, co by mě mělo vábit, děsit, těšit... nic kromě jeho jména.

Jenže právě to mi stačí k tomu, abych souhlasila, a dokonce žádala víc.

Bříšky prstů vytukávám na displeji odezvu: **Chci se sejít dřív.**

Uplyne několik okamžiků, než odpoví formou otázky: **V kolik se tedy může váš tým dostavit?**

Můj tým u vás bude v půl desáté, odpovídám a krátce váhám, než dodám: **Ale já přijdu už v osm.**

Nastává další chvíle ticha, ve které čekám na jeho reakci. Čas se rozpíná a smyčka kolem mého žaludku se utahuje.

Až nakonec přichází jednoslovná odpověď.

Dobře.

Kapitola 6

V ÚTERÝ VCHÁZÍM DO BUDOVY s kouřovými skly. Postupuju k vý-
tahu, moje podpatky klapou po mramorové podlaze a s každým dal-
ším klapnutím se mi zrychluje tep, sice jenom trochu, ale znatelně...
dost na to, aby mi to připomnělo, že mi to možná všechno přerůstá
přes hlavu.

Neváhám ani si na orientační tabuli neověřuju číslo jeho kancelá-
ře. Víím, kam jdu, jenom si nejsem jistá, co udělám, až se tam dostanu.

Před jeho kanceláří je místnost pro čekající návštěvy, ale u stolu
asistentky nikdo nesedí. Dveře jsou otevřené a tak si všímám kávy
a malé krabičky se zákusky, které si jen tak, zdánlivě zapomenuté,
hová na postranním stolku u okna. A pak spatřím jeho, jak sedí
za stolem s hlavou skloněnou k nějakým lejstrům. V prošeďivělých
vlasech se mu lesknou kapky vody svědčící o tom, že se před chvílí
sprchoval.

Na okamžik se zarážím a představuju si to: Robert Dade stojí nahý
ve sprše, stéká po něm voda, oči má zavřené, je ponořený do svých
myšlenek a vychutnává si pocit tepla na kůži, ztichlý a zranitelný vůči
okolnímu světu. Představuju si, jak se k němu vkradu za jeho zády, jak
mu prsty pročísnu vlasy a on ztuhne překvapením a jak se pod mými
doteky uvolňuje. Představuju si, jak mu namydlenýma rukama kloužu

po zádech až k zadku a kolem boků a jak ho vpředu laskám, dokud není čistý a tvrdý a dokonalý.

Můj ostrý nádech stačí k tomu, aby odpoutal pozornost od rozložených papírů. Podívá se na mě, zahlédne barvu mých tváří a usměje se.

Zatínám si nehty do dlaní a snažím se soustředit na bolest. Měla jsem několik dnů na to, abych si to promyslela. Nejsem tu kvůli tomu, abych se zabývala fantaziemi. Jsem tady, abych to ukončila. Jsem tady proto, že chci zapomenout na minulost a stát se tou ženou, kterou chci být. Ukazatele v národních parcích nás taky nabádají, abychom se drželi stezek. Pokud z nich sejdem, mohli bychom se ztratit a mohli bychom poničit to, co nás do parku vlastně přivedlo.

Vcházím do kanceláře, odhodlaná zůstat na své stezce, a to i poté, co za sebou zavřu dveře.

Pohled do jeho očí je jako čtení v encyklopedii plné informací. Chce mě. A je zvědavý. Stejně jako já neví, co očekávat, a rád by věděl, kde je dnes hranice – mezi naší vzájemnou přitažlivostí a mým vzdorem.

„Musí to skončit,“ promluvím.

„To?“ ozve se ze svého místa.

Hlas mám vyrovnaný a mnohem chladnější než hořící tváře. „Už žádné prohřešky, žádné chyby. Je konec. Dave a já... rozhodli jsme se, že se vezmeme.“

„Dave.“ Jeho jméno vyslovuje opatrně. Zvedá se od stolu a obchází ho, ale nedojde až před něj, pořád hledá onu hranici v písku. „Tak se jmenuje?“

Přikývnu na souhlas. „Je to dobrý muž. Laskavý, ohleduplný... kupuje mi bílé růže,“ vyřáším slova z úst jako šípy, jenže ty nezasahují cíl. Žádný z nich se ke svému terči ani nepřiblíží.

„Potom tě nezná moc dobře.“

„Zná mě šest let – to je většina mého dospělého života.“

„Což znamená, že pro jeho ignorantství neexistuje žádná omluva.“ Přistupuje o krok blíž. „Bílé růže jsou hezké, ale s tebou nemají nic společného. Ty jsi spíš jako africká fialka. Vidělaš někdy africkou fialku?“

Zavrtím hlavou.

„Často kvete v nejhlubších odstínech fialové, a to je barva královského majestátu.“ Pozorně mě sleduje, ruce si ležérně zakládá na široké hrudi. „Květy mají sametové okvětní lístky, jako by volaly po doteku. Jejich střed, ta nejdůležitější část, ze které včely získávají nektar, je jasně žlutý. Její smyslnost není tak nápadná jako u anturie ani tak otřelá jako u orchideje, která je stejně příliš křehká na to, aby se dala srovnávat s tebou. Africká fialka je silná a svůdná, její krása je na první pohled zřejmá, ale k plnému pochopení hloubky té krásy je potřeba dotek. Velmi komplikovaná květina.“

„Ne,“ odmítám. „Mně se líbí tradiční růže. A je mi jedno, jestli jsou příliš obyčejné. Jsou jednoduché, elegantní... líbezná.“ Narovávám se, ale do očí se mu nepodívám. „Musí to skončit,“ hlesnu. „Už žádné chyby.“

„My dva jsme žádnou chybu neudělali. Všechno bylo předem promyšlené a záměrné.“

„To teda nebylo, já si to předem nepromýšlela. Byla jsem... pod tlakem.“

Znovu se usměje. Má hezký úsměv. Líbí se mi, jak při něm vypadá mladě a šibalsky. Líbí se mi, jak mě přitom hřeje pod srdcem... i jinde.

„Já jsem tě od stolu s blackjackem neunesl,“ řekne. „Odešla jsi se mnou dobrovolně. Objednala sis whisky.“

„A u jedné whisky to mělo i skončit.“

Dělá další krok mým směrem.

„Tys zmáčkla tlačítko výtahu do mého pokoje.“

Další krok.

„Udělal sis u mě pohodlí, přijala sklenku velmi drahé skotské.“

Další krok.

„A když jsem tu skotskou ochutnal z tebe, přitáhla sis mě za triko.“

A další. Sáhá po mně a vpředu mě chytá za bílou hedvábnou halenku. Druhou ruku mi pokládá na bok, nechává ji sklouznout na břicho a pak ještě níž.

Když mě tam vezme do dlaně, vyjeknu.

„Řeklas mi, abych ti sundal kalhotky.“

Sukně, kterou jsem si dnes vzala, je příliš volná. Má to až moc jednoduché. Cítím, jak se jeho ruka tiskne na látku oddělující kůži

od kůže, vyvíjí citlivý tlak. Zarývám si nehty do dlaní o něco víc, ale bolest se stává nevýraznou v porovnání s ostatními vjemy.

„Řekni, abych přestal, a já přestanu,“ zamumlá. „Ale neříkej, že *to* musí skončit. Tady není žádné *to*. Jsme jenom *ty* a *já*. Vždycky jsme měli možnost ovládnout se. Měli jsme moc říct ne.“ Povoluje tlak ruky. „Nebo ano.“ A s tím slovem pohne rukou dopředu a dozadu. Cítím, jak reaguju, jak se mé boky touží hýbat společně s ním.

„Požádej mě, abych přestal, Kasie, pokud to chceš. Jen mě musíš požádat.“

„Pane Dade,“ zašeptám a vzápětí vydechnu: „Roberte.“

„Ano,“ odpoví. To slovo nezní jako otázka, spíš jako oznámení. Prohlášení o tom, co je a co není.

Chytám ho za ruku, kterou mě stále drží za halenku, zadívám se mu do očí a čtu, co v nich je napsané.

„Roberte Dade,“ zopakuju tiše, „přestaň.“

Okamžitě spouští ruce. Aniž by ze mě odlepil pohled, ustupuje. Pořád mám nepravidelný dech. Čekám, až moje vzrušení odezní. Jenže ono neodeznívá. Jenom se mění, transformuje se na něco jiného. Na něco, co nápadně připomíná moc.

Po tváři se mi rozlévá úsměv.

V půlkruhu ho obcházím a zastavuju se za jeho zády. Zkracuju naši vzdálenost, kterou jsem ho před chvílí přiměla vytvořit. Neměla bych to dělat. Jenže si nemůžu pomoci.

Zajíždím mu prsty do vlasů stejně jako v mých představách. On, přesně jak jsem předpovídala, nejdřív strne a vzápětí se uvolňuje.

„To tys mi sundal sako,“ šeptám mu do ucha.

Prsty mu zaháknou za sportovní sako a stahuju mu ho, schválně ho nechávám spadnout na zem. Přede mnou se objevuje jeho pěkný trup a já se k němu tisknu, mačkám se mu nadry na záda, ke svalům, které se sbíhají směrem k úzkému pasu.

„Tohle bude naposledy,“ prohlásím. „Dnešní ráno za tím udělá tečku. Teď naposledy sejdu z cesty.“

Otácí se, aby se na mě podíval. Snaží se postřehnout spojitost mezi mými slovy a drobným úsměvem, který mi pohrává na rtech.

„Tohle je naposledy,“ opakuju a couvám k jeho stolu. Jsem trochu nervózní, překvapená tím, co říkám, co chci, co dělám.

„Tohle je naposledy,“ zdůrazňuju ještě jednou, zakláním se nad stůl a rozevírám nohy, „tak ať to stojí za to.“

Neuplyne ani sekunda a je u mě. Ústa tiskne k mým, tahá mě za vlasy a druhou rukou mi sahá pod sukni, kde cítím, jak mi ve spěchu odhrnuje kalhotky a bez váhání do mě proniká prsty. Tentokrát se mu nebráním. Jeho ústa chutnají hořkosladce. On rozhýbe prsty a já mu jemně skousnu ret, abych potlačila své vzdechy.

Začínám mu rozepínat košili. Šlím touhou dotýkat se ho, všude. Nechci se spoléhat na představitost ani na vzpomínky, jejichž opětovným prožíváním jsem strávila tolik hodin.

Tohle je naposledy a já si dám záležet, aby to stálo za to.

Hrud' už má odhalenou. Je celá moje, abych ji mohla hladit a ochutnávat. A tak mu přiřkládám ústa ke krku, kde ho do rytmu s pohyby jeho prstů laskám jazykem. Když mi přitiskne palec na klitoris, znovu vzdychnu, jenže tentokrát nejsem tak pohotová, abych ten zvuk potlačila.

Nevidí mi do tváře, když mu přesouvám rty k jednomu rameni a pak i k druhému. K ramenům, která působí tak pevně jako ramena samotného Atlanta. Ne, do tváře mi nevidí, ale cítí, jak na něj reaguju počínajícím orgasmem. S jeho nástupem se mi rozechvívá celé tělo.

Když odezní, rozepínám mu pásek a kalhoty a sahám po tom, co na mě napjatě čeká. Jakmile mu sjedou kalhoty na zem, chytám ho za kořen penisu a odtamtud stoupám podél charakteristické žíly až k rýze, která ohraničuje špičku.

Teď je to jeho zasténání, které pročísne ticho místnosti. Je to jeho dech, jenž se vymyká kontrole, zatímco mě líbá ve vlasech a přitom mi svléká halenku, rozepíná podprsenku a přesouvá ruce k ňadrům, na nichž jemně promne bradavky.

Sukni si sundávám úplně sama. Chci se mu dát a taky chci dát sobě všechno, co mi může nabídnout on. Nepotřebuju jenom hmatatelný zážitek, ale i niterný. Absorbuju ho, vstřebávám jeho doteky...

Chci ho ochutnat.

Klesám na kolena a jazykem obkroužím jeho erekci. Líbí se mi, jak přitom tvrdne ještě víc, jak po mně touží, jak na mě čeká, jak škemrá, už aby mě měl.

Když ho vezmu do pusy, uniká mu z hrdla zvuk připomínající zavřčení.

Vliv, který na něj mám, ještě zvyšuje mou dychtivost, můj pocit naléhavé potřeby. Zatímco ho laskám v ústech, přejižďím mu dlaněmi po břiše, bocích a nohách.

A pak mě od sebe odtahuje. Zvedá mě zpátky na stůl a rozevívá mi stehna. Zpřímá se mi zadívá do očí, jenom na chvíli, než se do mě odhodlaně vnoří.

Vykřiknu, protože přitom znovu vyvrcholím. Celou mě naplňuje, jeho chuť mám stále na rtech, rukama se ho držím za ramena a on se do mě tlačí, znovu a znovu. Očima se vrací k mým a tentokrát už neuhýbá. Ani já nedokážu odvrátit pohled. Mé boky se přizpůsobují jeho rytmu a chtivě vycházejí vstříc každému jeho pohybu, jako by ho vyzývaly, aby zašel ještě dál. Zvedá mi koleno k hrudi a mou výzvu přijímá.

V okamžiku, kdy mnou otřeše třetí orgasmus, ucítím, jak se zachvěje i on. Víím, že vrcholí, uvědomuju si intenzitu našeho spojení.

Zůstáváme vtisknuti jeden do druhého, prostor kolem nás je prosycený kávou a sexem a já slyším, jak mumlá... snad pro sebe, možná pro mě: „Naposledy... to určitě.“

O PATNÁCT MINUT POZDĚJI se vracím zpátky do místnosti před kanceláří pana Dadea. Jsem sama, zcela oblečená, ale ještě si uhlazuju pomuchlanou halenku. Nezvednu oči, dokud nesedím na pohovce, a teprve pak spatřím jeho osobní asistentku.

Má tmavě kaštanové vlasy a velké zelené oči, které mi připomínají skleněné kuličky. A dívá se na mě. Slyšitelně se zajíknu překvapením a ona zareaguje zvědavým úsměvem.

Jak dlouho už tady je? Slyšela nás?

Co vlastně záleží na tom, jestli nás slyšela? Podstatné je, že to *ví!* Ty zelené duhovky neodrážejí můj obraz, který jsem tak dlouho pilo-

vala pro lidi, jež mě obklopují. Ne, ony vidí ženu ovládanou nízkými pudy, ženu, která se vkradla do kancelářské budovy v osm ráno, aby mohla opíchat svého nového klienta.

Ženu, která si bere, co se jí zlíbí.

Ta slova přicházejí z temného zákoutí mé vlastní hlavy. Není to hlas, na který bych byla nějak zvyklá. Anděl na mém pravém rameni porazil ďáblici sedící na levém už před mnoha lety. Ale je to ďáblíce, kdo teď promluvil. Zatímco anděl bojuje o ztracený hlas.

„Dáte si sklenici vody?“ ptá se mě žena. Naklání hlavu na stranu, takže jí kaštanové vlasy padají přes rameno.

Oněměle přikývnu a její úsměv se rozšiřuje. Opouští místnost a záhy se vrací s čistou sklenicí a láhví Smartwater.

„Já jsem Sonya,“ představuje se, když si od ní oboje přebírám. Sklenici s láhví ale nepouští hned. Když se na ni podívám, spatřím, jak zírá na knoflíčky mé halenky. Jeden jsem vynechala. Rychle si přitahuju sklenici i láhev a stavím je na postranní stolek, abych své pochybení spěšně napravila.

Podvědomě vnímám téma otázek, které se usilovně snaží potlačit. Její teď už prázdné ruce se zachvějí, jako by mi chtěla s knoflíčky pomoci.

„To je krásné hedvábí,“ řekne a tiše sleduje práci mých prstů.

Ona mě chce. Ta myšlenka ve mně vytryskne jako gejzír. Dívám se na její netrpělivé ruce, do jejích skleněnkových očí. Asistentka pana Dadea mě chce!

A kupodivu mi to připadá přirozené. Nikdy předtím jsem se necítila tak žádoucí, tak svůdná, tak mocná. Nikdy předtím jsem se ženou nebyla. Ani si to nedokážu představit. Ženská kůže je tak měkká, její dotek tak jemný.

Kdežto pan Dade mě tahal za vlasy, zvednul mě a vzal si mě...

Ne, nedokážu si představit, jaké to je být se ženou... a přesto její touze rozumím, přesto mě brní na všech místech, kterých by se chtěla dotýkat. Letmo mrknu k zavřeným dveřím do kanceláře pana Dadea. Její touha ve mně vzbuzuje nutkání na ně zaklepat a říct mu, aby si mě vzal znovu – u zdi, na stole, na podlaze. Skoro se zasměju, když si uvědomím, že jsme se vlastně ještě nemilovali v posteli.

Zelené duhovky se odvrací opačným směrem a já na tvářích Sonyi zaznamenávám rozpačitý rumělec. „Nevím, jestli se o tom zmínil,“ řekne a následuje můj pohled ke dveřím kanceláře, „ale v půl desáté má schůzku.“

„Ano,“ prohodím, když mám konečně pečlivě zapnuté všechny knoflíčky a seberu odvahu zašeptat pár slov. „Se mnou a mým týmem.“

„Vy jste jeho schůzka v půl desáté?“ Vrací se ke stolu a kontroluje obrazovku počítače. „Kasie Fitzgeraldová?“

Přikývnu.

„Aha,“ řekne a sedá si, „tak to jste si pospíšila.“ Patrně překvapená svou vlastní narážkou křiví rty, jak se snaží nechichotat se.

Nijak vtipné mi to nepřijde. Nevysvětlitelná sebedůvěra, kterou jsem cítila ještě před několika okamžiky, se vytrácí a já tisknu nohy k sobě tak silně, že mi na protest ze svalů na stehnech a zadku vystřelí jehličky bolesti. Možná jsem byla žádoucí, ale zároveň jsem riskovala ponížení.

Pýcha a stud si nerozumějí a spouštějí lavinu méně pochopitelných emocí. Mám chuť jít domů, zamknout za sebou dveře a pokusit se najít smysl bitvy, kterou uvnitř sebe svádím.

Jenže jsem domluvená s mým týmem, že se sejdeme tady před kanceláří pana Dadea. A tak srkám vodu a marně se snažím potlačit vnitřní zmatek.

Minuty ubíhají a já se odmítám na Sonyu být jenom podívat. Předstírám, že ji nevidím, když klepe na dveře šéfa a ptá se ho, jestli něco nepotřebuje. Zajímalo by mě, jestli je taky tak rozpačitý jako já, ale sebejistý a profesionální tón, kterým jí odpovídá, nenese sebemenší známky zaváhání. Jsem tu jediná, kdo má nervy na pochodu.

Sonya se vrací ke stolu a cestou se po mně pokouší hodit konspirativním úsměvem, ale já ji vytrvale ignoruju. Když ze vstupní haly zaslechnu známé hlasy, ztuhnu ještě víc. Členové mého týmu vstupují do místnosti jako smečka lvů na lovu, přičemž Dameon, jediný muž v týmu, se drží v pozadí a dává ženám přednost. Ženskou část tvoří Nina, Taci a Asha. Postupují pomalu, zdánlivě nezaujatě, ale je v tom neviditelné jisté napětí. Ve skutečnosti pečlivě analyzují, snaží se od-

halit nejslabší články organizace. Jsou hladoví a připravení vrhnout se na cokoliv, co bude zavánět příležitostí. Ale mě nevidí... tedy vidí, jenom mě nevnímají detailně. Nevidí pomuchlanou halenku, jejíž látka se už téměř vyhladila. Nevnímají mé zaťaté pěsti na klíně. Vidí jenom Kasii Fitzgeraldovou, která je jednoho po druhém zdraví. Jediné, čeho si všímají jako neobvyklého, jsou mé vlasy, které mi volně splývají podél ramen. Kontrastují s formálností mého oblečení a zároveň je to účes, který na mě mí spolupracovníci ještě nikdy neviděli. Všichni mi postupně skládají poklonu a věnují zvědavý pohled. Za to první jim děkuju, toho druhého si nevšímám.

Když vyjde pan Dade, toporně se zvedám a přijímám ruku, kterou mi nabízí.

„Slečno Fitzgeraldová, velice rád vás zase vidím.“

Jeho provokativní úsměv je zneklidňující. Ráda bych si ověřila, jestli si toho všiml ještě někdo jiný, ale nechci se prozradit. „Mohu vám představit členy svého týmu?“ ptám se.

On přikývne a já dělám kolečko, při kterém mu představuju své kolegy. Seznamuje se s nimi s přirozenou suverénností a vyměňuje si s nimi několik úsporných slov na pozdrav. Poté se obrací zpátky ke mně: „Musím přiznat,“ pronese do prostoru, „že na mě vaše šéfka udělala velký dojem. Její vášeň a nadšení pro věc mi dávají naději, že dokážete povznést Maned Wolf na vyšší úroveň.“

Nenápadně juknu po asistentce, která si usilovně kouše ret. Moji lidé si naštěstí ničeho neobvyklého nevšimli.

Nad tím malým požehnáním vydechnu úlevou a v hlavě si ještě jednou přehrávám prohlášení pana Dadea. Mnohem víc mě zaujalo slovo „šéfka“ než ta nepatrná narážka. Tohle je *můj* tým. Ještě nikdy jsem žádný neměla. Konečně jsem ve vedoucím postavení!

Ale když následujeme pana Dadea ven z kanceláře jeho asistentky a on nás začíná provádět po své firmě, opakuju si v hlavě jiné věci – pocit z jeho rukou mezi mýma nohama, polibky, které mi dával do vlasů.

A jak o těch věcech přemýšlím, ohlédnu se po Sonye. Dívá se na mě skoro toužebně, skoro obdivně. *Ona* mě vnímá detailně. A právě v tom okamžiku si uvědomuju, že se můj velitelský můstek povážlivě kymácí.

Kapitola 7

MÍSTNOST ZA MÍSTNOSTÍ, kancelář za kanceláří vede pan Dade můj tím spletitými chodbami představujícími jeho život. Na první pohled je zřejmé, že tato firma tvoří nedílnou součást jeho života. Je to patrné ze způsobu, jakým nám představuje její produkty – s chlapeckou euforií, kterou jsem ještě neviděla. Je to evidentní ze způsobu, jakým se dotýká výkresů, jež mu podávají inženýři, které nám přitom představuje. Nejsou to tak intimní doteky, jaké ještě před chvílí věnoval mně, ale jsou svým způsobem láskyplné. Slyším to v jeho uvolněném smíchu, když u pracovního oběda v konferenční místnosti hovoříme s jeho lidmi z marketingu. Zná jména všech svých zaměstnanců a přesně ví, jak každý jednotlivec zapadá do jeho organizace. Popisuje nám jejich pracovní povinnosti se zaujetím fanouška odříkávajícího statistiky oblíbených fotbalových hráčů. Moji kolegové i já si děláme husté poznámky. Ale i když se moje pero pilně míhá po papíře poznámkového bloku, čas od času zalétnu pohledem k *němu*. Všechno mě na něm fascinuje. Dokonce i to, jak se pohybuje, když nás odvádí na jednání s dalšími vrcholnými manažery.

„Pamatujte na to, že tohle místo je pro mě a Roberta víc než firma,“ prohodí jeho viceprezident přátelsky, když podává ruku nejprve mně, potom Ashe, Taci i ostatním. Pan Dade stojí za ním a poutá na sebe

pozornost, aniž by vyřkl jediné slovo. „Hlavně pro Roberta,“ upřesňuje ještě. „Je to jeho druhý domov. To tady skutečně žije. Tady je jeho skutečný domov.“

Jeho tvrzení mě mírně zaskočí. Pracovní kariéra byla vždy velkou součástí mé osobnosti. Úspěch mě pohání, neúspěch motivuje... ale společnost, pro kterou pracuju... cítila jsem se tam někdy jako doma?

Pan Dade se pousměje a zavrtí hlavou. „V tom nejsi o nic lepší, Wille. Já tady tvrdnu sedmdesát hodin týdně, ty šedesát osm. Proto mě tvoje žena tak nesnáší.“

Jejich škádlení vyznívá dobromyslně a laskavě. Víc než to, skoro bratrsky. Tom Love, Nina, Dameon – mám s někým z nich tak blízký vztah?

Sleduju, jak se moji kolegové strojeně usmívají na toho muže, Willa, který dál vykládá o předpokládaném vývoji a firemních ambicích. Ty lidi neznám. Ano, znám jejich pracovní postupy, jejich výsledky, míru jejich inteligence a tak dál, ale nevím, čím jsou jedineční. Nevím, jak dlouho má Taci snubní prsten, ani kdo jí ho dal. Nevím, proč má Dameon na stejném prstu jenom vybledlý proužek kůže. Netuším, jaký obrázek ukrývá medailonek od Tiffanyho, který vždycky visí na krku Niny.

A zrovna tak oni neznají mě. Kdyby mě znali, strávili by víc času rozjímáním nad tím, proč mám dnes rozpuštěné vlasy.

Jediná, o kterou jsem se kdy trochu víc zajímala, je Asha. Šíří kolem sebe podmanivě temnou energii, temnější než její indické oči nebo husté havraní vlasy. Její šaty jsou mnohem víc upnuté než cokoli, co bych si na sebe do práce vzala já, ale díky konzervativnímu modrému blejzru se z nich stává přijatelný oděv. Přesto musí člověk přemýšlet o tom, co se stane, když odejde z práce a ten blejzr si svlékne. Jestlipak nežije dvojí život?

Docela by mě to zajímalo, ale i kdybych měla pravdu, bylo by ode mě pokrytecké ji za to soudit.

Pan Dade se na mě dívá. Cítím to, aniž bych musela jeho pohled oplatit. Ten chlap se mi dokáže dostat do hlavy stejně snadno jako mezi nohy. Potom se podívá stranou, směrem ke stolu jeho viceprezidenta, který se příliš neliší od toho, na kterém jsem seděla zhruba před hodinou – dychtivá, vlhká, jeho.

Rozpačitě si křížím ruce na prsou. Jsem v místnosti plné cizích lidí; co by si o mně asi pomysleli, kdyby to věděli? Co by si pomysleli, kdyby to viděli? Dívali by se na mě stejně jako Sonya?

V hlavě se mi samovolně roztančí myšlenky, příliš rychlé na to, abych je zachytila nebo potlačila. Vidím se na tom stole, v místnosti plné mých spolupracovníků. Představuju si, že se dívají, jak mě svléká; vidím, jak jejich oči sledují pohyb hedvábné halenky padající na zem. Je to první položka z následující kaskády kusů oblečení, až na sobě nemám nic než chladný vzduch a hřejivý dotek Roberta Dadea. Slyším tichý hovor našeho obecenstva, když Robert pomocí svého těla prozkoumává mé, když mě otevírá rukama, ústy... vnímám, že přistupují blíž, zatímco já se podvoluju každému polibku, každému pohybu a doteku. Pozorují, jak do mě Robert s toužebným hrdelním zvukem vstupuje, jak mnou prostupují vlny slasti a vzápětí i jím; a zároveň s naším prvním zhoupnutím se ozývá lapání po dechu a potlačované vzdechy. Jsem před všemi naprosto odhalená. A v tu chvíli mi všichni konečně rozumí. Chápou mě. Nejen tu ženu, jež radí výkonným ředitelům nadnárodních společností, nejen kultivovanou dámu, která ví, jakou vidličku použít, když večeří v pětihvězdičkové restauraci. Teď vědí, že ta samá žena, která je dokáže vést k moci a úspěchu, ta samá žena, jež zdolá každou profesní výzvu, dokáže rozpoutat intimní bouři, když se jí tím správným způsobem dotkne ten pravý muž...

Probouzím se z bdělého snu, omráčená vlastní nestoudnou fantazií a vyděšená myšlenkou, že muž, který stojí na druhé straně místnosti, by mohl být tím pravým. Ohlédnu se po něm a zjišťuju, že pořád zírá na desku stolu. Očima těká ze strany na stranu, jako by byl v hluboké fázi spánku, ale s otevřenými víčky. Taky na tom stole vidí neviditelné.

Takže to nebyla jenom moje fantazie. Aniž bychom si vyměnili jediné gesto, myslíme na totéž.

Tohoto muže, kterého jsem poznala před necelým týdnem, znám líp než Ninu, Ashu, Dameona nebo Taci. Víím, po čem touží.

Touží po mně.

Tiše si povzdechne. Jsem jediná, která si všimla, jak se mu zlehka pohnula hrud' nahoru a dolů. Vydává se napříč místností, zvolna,

zdanlivě bezdůvodně. Ale já vím, že je to jinak. Prochází těsně přede mnou a míří k oknu. V jednu prchavou chvíli nás od sebe nedělí ani třicet centimetrů. Je to ten nejmenší signál, drobné gesto, kterým mi naznačuje, že chce být v mé blízkosti. A překvapuje mě, že v jeho tváři zahlédnu víc než touhu, je tam i frustrace, odhodlání... možná dokonce zmatenost, se kterou se potýkám i já. Will, jenž stále hovoří a stále odpovídá na otázky týmu, pohlédne směrem k Robertovi, který pasivně vyhlíží z okna. Hluboké vrásky brázdící Willovo čelo se zvýrazňují ještě víc. Takhle se Robert obvykle nechová. Reaguje na nějaký neviditelný podnět, který Will vycítil, ale nedokáže ho identifikovat.

Ha, právě jsi o něm smýšlela jako o „Robertovi“, a ne jako o „panu Dadeovi“. Moje malá ďáblice se raduje z narůstající důvěrnosti, kterou pocítuju vůči muži, jenž ji pustil ze řetězu. Anděl naproti tomu jen tiše zakroučí hlavou a přemítá o Daveovi, který mi kupuje růže a rubíny.

„Takže vaším cílem je najít optimální pozici na trhu dřív, než se otevřete široké veřejnosti?“ ozývá se Asha. Dívá se na viceprezidenta, ale já vycítím, že otázku směřuje spíš Robertovi.

„Načasování je to nejdůležitější,“ odpovídá jí Robert klidně a odvrací se od okna. Usmívá se na ni, ale ten úsměv nese stopy melancholie. „Musíme představovat sílu, nedostatky je potřeba pohřbívat tak hluboko, že je nikdo nevykope ani za mnoho let. Nemůžeme dopustit, aby nás velcí investoři vnímali určitým způsobem a ti menší zase jiným. Vedlo by to ke konspiračním teoriím o zneužití osobních údajů a neetickém jednání. Je bezpodmínečně nutné, abychom byli všeobecně vnímáni jako gigant.“

„Každá společnost má své slabiny,“ upozorňuje ho Asha. „Když působíte příliš dokonale a neskutečně, investoři vám nedůvěřují.“

„Budou nám věřit, protože chtějí, abychom dostáli mýtům, které si o nás vybájili,“ vysvětluje Robert. „Náš úkol spočívá jenom v tom, abychom jim pomohli vidět v nás to, co chtějí, a abychom byli takoví, jaké nás chtějí mít.“

Zahledím se dolů na tvrdou podlahu z masivního dřeva, která se leskne pod mými italskými lodičkami. Je to tak, znám Roberta Dadea mnohem líp než kdokoliv jiný v této místnosti. Rozumím mu, protože aspoň do jisté míry rozumím sama sobě.

Kapitola 8

„JE TO ZAJÍMAVÝ CHLAP,“ prohodí Asha cestou k našim autům. Zbytek týmu nechal vozy na parkovišti u Maned Wolf, ale já stojím na ulici o pár bloků dál. Nechtěla jsem, aby si někdo všiml, jak brzy jsem přijela. Asha patrně zaparkovala poblíž mě, ale můžu se jenom dohadovat, co ji k tomu vedlo.

„Celou první polovinu naší návštěvy byl tak zapálený pro věc...“ pokračuje, „ale pak... jako by se v té kanceláři něco stalo.“

Zvedá se vítr, čechrá mi vlasy a chladí mě na krku. „Ani jsem si nevšimla,“ mlžím. Moje auto už je na dohled. Připravuju si klíčky.

„Ale všimla,“ nedá se Asha, „a teď to popíráš. To by mě zajímalo, proč?“

Otáčím hlavu bokem k větru, abych se na ni mohla podívat. Takovou impertinenci bych od ní nečekala, najednou přemýšlím, jestli se náhodou neschyluje ke konfrontaci. Ale ona až k mému autu mlčí, u něj se se mnou s lehkým tónem loučí a pokračuje ke svému vozu.

Asha u nás nastoupila jenom pár týdnů přede mnou. Celé ty roky jsem jenom tiše obdivovala její tajemnost. Až teď mi ale dochází, že by mohla být nebezpečná.

Nasedám do auta, chytám se volantu a zhluboka se nadechuju, čekám, až budu schopná soustředit se na to, co dělám. Mezitím na sebe

mrknu do zpětného zrcátka a dotknu se pihy, kterou jsem ráno zapomněla zakrýt líčením. Odkdy jsem tak nedbalá? Kdy se ze mě stalo tělo bez duše?

Odpověď na tuto otázku je velmi prostá. Ztratila jsem se v hotelu Venetian ve Vegas.

Jestli se chci znovu najít, musím zpátky po svých stopách. Najít stezku, z níž jsem sešla, znovuobjevit potěšení, které skýtá věrnost jednomu muži. Jestli se na to místo dokážu vrátit, budu snad schopná tu šílenou objížďku vynechat.

V osm jdu s Davem na večeři, jenže do osmi zbývají ještě dobré tři hodiny.

Beru si telefon a volám Simone.

KDYŽ VCHÁZÍM DO SIMONINA bytu, je krátce po páté. Mávne na mě, ať jdu dál. Na béžovém gauči jsou polštáře s leopardím vzorem, na stěnách visí zarámované černobílé fotografie tančících párů, jejichž smysluplnost pohybu je zachycena v okamžité póze.

„Chceš něco k pití?“ nabízí mi. „Čaj? Perlivou vodu?“

„Možná koktejl?“

Na chvíli se zaráží a vykoukne z okna na mlhavě modrou oblohu. Ví, že za denního světla piju jenom výjimečně. Je to pravidlo, které mi v mládí vtloukala do hlavy máma. „Pít se má při měsíčku,“ řekla by při nalévání vína. „Tma skryje naše malé hříchy. Ale slunce tak milosrdné není. Denní světlo si žádá nevinnost střízlivosti.“

Jenže... jak nevinná jsem byla, když jsem v místnosti před kanceláří pana Dadea pila vodu a dopínala si knoflíčky u halenky? Kolik hříchů jsem přiznala za denního světla? Pravidla se mění a já potřebuju koktejl, abych se s tím vyrovnala.

Simone mizí v kuchyni a vrací se s dvěma sklenkami, jednou pro ni, jednou pro mě. Čirý nápoj evokuje počestnost, ale chutná po něčem mnohem lepším. Párkrát si usrknu a dosedám na pohovku. Simone si dělá pohodlí na operce po mém boku.

„Ty mi vždycky svěříš svoje tajemství,“ nakousnu. Zády se opírám o jeden z leopardích polštářů.

„Na rozdíl od tebe,“ konstatuje mírně.

To není pravda. Jednou jsem jí vyprávěla o sestře. Vyprávěla jsem jí o sestřině oslnivé nedostižnosti a energii, která byla tak mocná, až z ní šel strach. Jenže Simone to nepovažuje za žádné svěřené tajemství. Pro ni je tajemstvím jenom to, co nikdo neví, a ne to, co se člověk snaží zapomenout.

„Až doteď jsem žádné neměla,“ ujišťuju ji v souladu s její definicí tajemství.

„Až doteď,“ zopakuje ta slova opatrně, jako by testovala jejich význam. Natáčí si pramen zlatých vlasů na ukazováček, jako by to byl prsten.

„Víš, různá tajemství a tajnosti mají svou... tíhu. A já jdu životem radši nalehko.“

„Copak těžkého s sebou vláčíš, Kasie?“

Když neodpovídám, mění téma: „Odkdy máš to tajemství?“

„Od Vegas,“ zašeptám.

„Já to věděla!“ Simone se předklání a s triumfální vervou pokládá skleničku na konferenční stůl. „Když ses vrátila do pokoje, bylas jiná.“

„Řekla jsem ti, že jsem si s někým zašla na skleničku do toho proskleného baru.“

Simone se ožene po mých slovech jako po otravném hmyzu. „Zašlo to dál.“ Stoupá si v naději, že mě její vyvýšená pozice donutí vysypat svůj příběh o něco rychleji. „Když jsem tě nechávala u toho stolu s blackjackem, bylas ještě ta holka bez tajností. A teď?“ pokrčí rameny.

„Teď jsem někdo jiný.“ Soustředím se na to, abych sebrala odvalu pokračovat. „Podvedla jsem ho.“

„Davea?“

„Jo, Davea. To je jediný chlap, kterého jsem mohla podvést.“

Simone vytáčí levou nohu ven a přesouvá váhu na špičky. Vypadá jako ti nehybní tanečníci na její zdi. „Šlo o víc než o polibek?“

„Jo, víc než polibek.“

Na rtech se jí pomalu formuje úsměv. „Ty ses vyspala s cizincem.“ Odvracím pohled.

„Kdo by to byl řekl! Aspoň jednu noc ses chovala svobodně!“

„Ne, chovala jsem se nezodpovědně.“

Vyklene světlé obočí. „V tom je nějaký rozdíl?“

Drobným gestem připouštím, že to vystihla. „Potíž je v tom, že už to není cizinec.“

Teprve teď jí obočí stoupá do pořádné výšky. „Ty máš aférku?“

Bezděky sebou cuknu, to slovo se mi nelíbí. Je tak otrépané a ošklivé.

A dokonale se hodí k mému chování v posledním týdnu.

„Najal si mě jako konzultantku pro jeho společnost. I když s ním nemluví, je to,“ vzhlednu k fotografiím na stěně, „jako by mi tančil v hlavě. Udělala jsem věci, který bych do sebe v životě neřekla. A tím myslím věci, na který bych ani nepomyslela. Už ani nevím, kdo jsem.“

„To je jednoduchý,“ uklidňuje mě, usedá vedle mě a bere mi ruce do dlaní. „Jsi žena s tajemstvím.“ Pozorně studuje moje oči, rty, moje vlasy. „A moc ti to sluší.“

Odtáhnu se. „To dělají ty vlasy, že je mám rozpuštěné.“

„Ne, jsou to ty tajnosti, dodávají ti zdravou barvu, rozzářily ti oči... vypadáš víc... prostě víc lidsky.“

„Předtím jsem nevypadala lidsky?“

„Vždycky jsi byla krásná, ale trochu moc strnulá... Pamatuješ si na ty sochy, co jsme viděly na vejšce na výletě do Florencie? Byly úžasné... Ale i když je impozantní, nedokážu si představit, že bych se milovala s Michelangelovým *Davidem*. Je moc tvrdý, moc chladný, moc... dokonalý.“

Zasměju se do skleničky. „Dokonalá jsem nikdy nebyla.“

„Ale všichni tě tak vnímají. Přináší ti to obdiv... Teď vyplula na povrch tvoje lidskost a zdá se, že ti to vlilo krev do žil.“

„Dneska jsem se s ním vyspala.“

„U tebe, nebo u něj?“

„V jeho kanceláři... na jeho stole.“ Překvapivě mi to doznání vyvolává úsměv na tváři.

„No nekecej!“

Podívám se na ni a na chvíli si vychutnávám její závist, dopřávám si ten luxus těšit se z nově objevené troufalosti.

„Vyspala ses s ním na jeho stole,“ opakuje. „To zní jako super fantazie.“

Zavrtím hlavou. „Skutečně se to stalo, nejdřív jsem to udělala a fantazírovala jsem o tom až pak.“

„Pořád lepší než *pouhá* fantazie,“ ujišťuje mě Simone. „Teď je to vzpomínka, kterou si můžeš uchovat.“

„Ne,“ znovu zavrtím hlavou. „V mojí fantazii... jsem si k tomu domyslela další věci.“ Polykám zbytek palčivé tekutiny a svěřuju se jí se svými představami... s tím, jak jsem si představovala, že si mě Robert bere před zraky mých kolegů. Je těžké to vyslovit, ale potřebuju to říct někomu, kdo má dost nekonvenční přístup na to, aby mi vysvětlil, co se ve mně děje.

„Představovala jsem si, že provozuju sex před lidmi z práce!“ vykřiknu nakonec. „To je trochu hardcore, nemyslíš?“

Simone na mě chvíli upřeně zírá, pak se zaklání a opírá se o opačný konec gauče. Natahuje si dlouhé nohy mým směrem a zaujímá polohu Římanky, která by se mohla nechat krmit grepy krásnými otroky.

„Pamatuješ si, jak jsem chodila s Jaxem?“

Přikývnu. V mysli se mi vynořuje Jax i s jeho tmavými vlnitými vlasy a drzým hnědým pohledem.

„No, a když jsem s ním chodila, rozvinula jsem si pro sebe jistou fantazii...“

„Rozvinulas jistou fantazii,“ opakuju. Ta fráze zní tak odhodlaně, jako by Simone strávila celé noci vymyšlením budoucích snových představ.

„Ještě pořád si ji občas přehrávám. Ležím na břiše na jednom ze zahradních lehátek na jeho terase, na sobě nic než spodní díl bikin. Neslyším klepání na dveře ani kroky jeho přátel.“ Její hlas se ztišuje, klesá a mění hloubku. „Jax je vede ven na terasu... a já se pokouším aspoň trochu ladně vstát, pažemi si překrývám prsa, jdu jim naproti a podávám jim ruku. Vedu je do obývacího pokoje, kde si všichni sedají. Jax mě žádá, abych jim všem dala pivo z toho malého domácího baru. A tak se ohýbám a vydávám piva z minilednice a pokouším se je otevřít, aniž bych ukázala příliš, ale oni stejně čas od času něco zahlédnou. Každému nalévám ledově vychlazené pivo do sklenice a servíruju je... skoro nahá.“

„A dál?“

„Jax mi řekne, abych si sedla vedle něj. Nepřeje si, abych se oblékla. Chce, abych byla s ním, teď hned. A tak ho poslechnu. Už pustil televizi, hrají Lakers, vždycky kouká na Lakers...“

Z jejího mlhavého pohledu je zřejmé, že tu se mnou není, sedí po Jaxově boku... skoro nahý.

„Pokládá mi ruku na stehno a já se zachvěju, když s ní začne pohybovat nahoru a dolů... před očima všech těch mužů.“ Skutečně se zachvěje a já se najednou cítím nesvá. Tohle bych vidět neměla. Mě nikdo do pokoje plného mužů nezval.

„Jax vykládá svým kamarádům, že jsem ta nejvzrušivější žena, s jakou kdy byl. Vytahuje se před nimi, že mě dokáže udělat pouhým dotekem.“

Zavírám oči a odvracím hlavu. Už před sebou nevidím Simone. Ani Jaxe. Vidím Roberta Dadea a jeho ruce stoupající po vnitřní straně mých stehen výš a výš.

„Jednomu z nich podává svůj telefon a říká mu, aby nás natočil... dokonce přizve i ostatní, aby si to natočili na svoje mobily, jestli chtějí, aby si mohli můj orgasmus přehrát, kdy se jim zlíbí. Zůstanu tak napařádk v jejich kapsách, vystavená pro jejich potěšení.“

Prudce vtáhnu vzduch do plic. Není to sice moje fantazie, ale chápu ji. Cítím na sobě objektivy kamer, cítím ty pohledy.

„Kalhotky bikin mi drží jenom za ty tenké mašličky uvázané na obou bocích. Rozvazuje mi je a nechává ostatní, aby si mě prohlédli, a pak, zatímco oni se dívají a natáčejí si mě, se mě začne dotýkat prsty, nejdřív pomalu a pak pořád rychleji a rychleji... a já se nedokážu ovládnout. Svůjím se vedle něj a je mi jedno, že se dívají. Nechávám ho do sebe proniknout jedním prstem a dovoluju mu, aby mi odtáhl paži z prsou. A všichni ti chlapi se pořád dívají a natáčejí z větší a větší blízkosti a já přitom...“

Slyším, jak nehty přejede po látce pohovky. Ani se na ni nemusím podívat a vím, že je ponořená hluboko ve svých představách. Jako já.

„Jeden z nich přistupuje blíž, vidí všechno, všichni vidí všechno a já vím, že by se mi to nemělo líbit, ale líbí se mi to. Víím, že to, co Jax

dělá, je špatné, že mě takhle ukazuje, že se mě před nimi takhle dotýká, ale to vědomí všechno zintenzivňuje. A tak, před jejich očima, před hledáčky jejich mobilů prožívám orgasmus... oni se dívají, jak mě Jax uspokojuje a já... vrcholím v místnosti plné mužů.“

Obě otvíráme oči ve stejnou chvíli. „Taková je moje představa,“ řekne tiše. „Nikdy bych to neudělala. Ne v přítomnosti Jaxových kumpánů... rozhodně ne před objektivy kamer... ale v tom tkví tajemství fantazií. Nejsou v nich žádná pravidla, žádné hranice, žádné následky ani odsuzování. Jenom bezvýhradné potěšení.“

Chvíli sedím a jenom si užívám myšlenku, že něco tak skandálního může být bezvýhradným potěšením, když se to odehrává v něčí mysli. Nejspíš nebudu tak upjatá.

„Vyspala jsem se s Robertem Dadem víc než jednou.“ Neochotně se vynořuju ze snové nálady, kterou nás Simone přikryla, a čelím holé realitě. „Bude to mít následky.“

„Jasně,“ připouští Simone, „ale někdy jsou ty následky pozitivní... i když se to na první pohled nezdá.“

„Jsem zasnoubená s jiným mužem.“

Zadívá se mi na prsteníček. „Bez prstenu?“

„Jeden se nám líbil... Dave zkouší vymámit z klenotníka slevu.“

Simonin úsměv se vytrácí, výraz radosti mizí. „Kolik milionů má na svěřeneckém fondu? Čtyři? A ve firmě vydělává kolik... sto dvacet tisíc ročně?“

„Na fondu má asi polovinu a vydělává zhruba dvakrát tolik,“ opravuju ji, ale pak rychle dodávám: „Co se týká peněz, je konzervativní. To se mi na něm líbí. Nikdy s nimi ne hazarduje.“

Simone se pozvolna napřimuje, pohybuje se pomalu jako žena, která se přibližuje k potenciálně výbušnému předmětu. „Vezmeš si mě? – vyslovil to vůbec někdy?“

„O to tu přece nejde –“

„Možná že ne, ale řekl to?“

Nechce se mi na to odpovídat. Dave z toho vyjde chladný jako kámen, chladný jako ty sochy, ke kterým mě Simone přirovnávala. Ale přišla jsem si pro upřímnou radu a tak se přinutím k upřímné odpovědi.

„Řekl,“ začnu odhodlaně, ale pak zvadnu a zbytek radši zadrmlím: „Řekl, *myslím, že bychom měli koupit prsten.*“

Simone přikývne, v jejich očích se neodrážejí žádné soudy, jenom zamyšlení. „Mluvil o termínu svatby?“

„Tak daleko jsme se ještě nedostali.“

„Už o tom řekl rodičům? Požádal tvého tátu o tvoji ruku?“

„Naši rodiče o tom ještě nevědí... ale všichni tak nějak čekají, že se nakonec vezmeme.“

„Pak nejsi zasnoubená.“

„Simone –“

„Nesplňuješ žádnou z definic toho slova,“ řekne o něco důrazněji. „Možná že zasnoubená budeš, ale teď nejsi. Něco tě k tomu cizinci táhne. Třeba tě ten chlápek, ten Dade, jenom přitahuje, nebo se možná bojíš vstoupit do manželství s tím nepravým.“

„Jsme spolu s Davem šest let. Jak bychom to asi vydrželi tak dlouho, kdybychom se k sobě vůbec nehodili?“

„Možná byl tím pravým na šest let... ale bude tím pravým na dalších šedesát? Tvoje podvědomí ti něco říká... a tvoje tělo chce zkusit něco jiného. Ještě nejsi zasnoubená, Kasie. Zjisti, o co s tím chlapem jde. Dopřej si na to čas. Když to neuděláš, když si prostě jenom vezmeš Davea, aniž bys vzala v úvahu všechny možnosti... můžeš skončit rozvedená. Nebo hůř, skončíš v nešťastném manželství s mužem, od kterého se podvědomě snažíš odpoutat.“

„Jenom mi podsouváš omluvy na neomluvitelné.“

„Jestli si vezmeš Davea, jestli se na něj usměješ a řekneš mu, že je jediným mužem, kterého chceš... jestli se mu podíváš do očí a řekneš, že jsi si jistá, jestli mu před oltářem řekneš všechny tyhle lži... bude to omluvitelné? Pokud ti na něm záleží, nezaslouží si ženu, která si je jistá svým rozhodnutím vzít si ho?“

„Jenže já mu lžu.“

„Jenom se ujišťuješ,“ přesvědčuje mě Simone mezi jednotlivými loky koktejlu. „Chodíte spolu šest let, nejsi vdaná, *nejsi* zasnoubená a nežijete spolu. Jestli někdy nastal čas, aby ses v tom mohla utvrdit a aby sis byla jistá, pak je to teď. Máš poslední šanci.“

Vím, že to, co říká, je špatné. Přijde mi to nemorální. Ale její logika je tak lákavá, tak hříšně osvobozující. To je právě kouzlo hříchu – jakmile se do něj namočíte, už si nemusíte dělat starosti s tím, co je správné. Můžete si dělat, co se vám sakra zlíbí.

Je to šikmá plocha, ze které se chci dostat.

Tak trochu.

„A co když se rozhodnu, že to takhle nechci?“ přemítám a zvedám oči k tichým tanečnickům. „Co když se rozhodnu, že nechám Roberta Dadea plavat... Simone, jak *tohle* dokážu?“

Vydechne a kopne do sebe zbytek pití. Všechny stopy po římské noblese jsou ty tam, Simone se mění zpátky na typickou moderní kamarádku, kterou tolik potřebuju. „Jaxe jsem neviděla už tři roky,“ řekne, „ale pořád mám ty úžasné zvrhlé představy, které inspiroval. Spí pod mým polštářem, nosím je v kapse, mám je strčené za podprsenkou. Vždycky jsou snadno po ruce. Nech si toho Roberta Dadea, nebo ho pusť k vodě. Ale vzpomínky a fantazie ti zůstanou už napořád... Někdy dostaneš něco, čeho se jen tak nez bavíš... i když se snažíš.“

Kapitola 9

ATMOSFÉRA VE SCARPETTĚ je poklidná. Vysoké stropy, neutrální barvy. A i když se zatáhlo, jako by jídelnu ozařovalo měkké sluneční světlo. Něco takového jsem potřebovala, teď když sedím naproti Davideovi. Mluví se mnou o práci, o rodině, o rubínech. Věděla jsem, že už není možné udělat vklad na účet u švýcarské banky a vyhnout se tak našemu zdanění? Věděla jsem, že má jeho matka novou klisnu, jejíž srst má stejně žíhanou šedou barvu jako zatažená obloha? Věděla jsem, že rubíny jsou teď vlastně dražší než diamanty?

Náš hovor je stejně poklidný jako prostředí. Mezi škádlivým popichováním, kolik ho jeho oddanost vůči mně bude stát, se se mnou dělí o střípky svého světa a přitom mě nepodezírá, že bych před ním skrývala ty své. Každé slovo vyslovuje s nenucenou intimitou, kterou s sebou nese důvěra. Na chvíli zapomínám, že já sama žádnou důvěru nepřináším.

Ale poté, kdy předkrm nahradí hlavní chod a hlavní chod cappuccino a dezert, zjišťuju, že předstírání je vyčerpávající koníček. Jak to všechny ty celebrity dělají? Jak se dokážou usmívat na hereckého kolegu a s příslušnými emocemi odříkávat všechny ty texty, aniž by daly najevo, kým skutečně jsou, tou osobností za předstíraným charakterem, za popularitou, za image? Odkud berou energii udržet svou

skutečnou osobnost pevně za oponou? Do pěny v cappuccinu sypu bílý pramínek cukru. Ponořili jsme se do našeho občasného ticha. Ten moment jsem mívala ráda, tu chvíli, kdy můžu tiše sedět vedle člověka, kterého jsem si vybrala, aniž bychom plýtvali slovy. Bývalo to jasným svědectvím naší vzájemné pohody. Jenže teď nedokážu sedět jen tak v tichosti. Ticho je stezkou k mým nejtemnějším myšlenkám, které nemají v této světle protkané místnosti co dělat.

„Dave,“ zašeptám jeho jméno, vystrašená nebezpečím, že bych se mohla prozradit. „U vás ve firmě nepracuješ jenom s muži, viď?“

„Samozřejmě že ne,“ potvrzuje.

„Některé vaše právničky... nebo klientky... jsou krásné?“

Ta otázka ho zaskočila. Zakrajuje moučníkovou lžičku do dezertu panna cotta a dělá v jeho povrchu malou prohlubeň. „Takových věcí si nevšímám.“

To je divná odpověď. Nemusíte si zrovna *všimat*, abyste viděli krásu, podobně jako se nemusíte soustředit na vzduch, který dýcháte.

„Byls někdy v pokušení?“ přitvrzuju.

„Ne.“ To slovo z něj vyletí tak prudce a rozhodně, že mě málem zasáhne.

Pravda nikdy z nikoho nevypadne tak rychle. Lidé obvykle o pravdě nejdřív přemýšlí, než ji vysloví. Přemýšlíme o tom, jak ji co nejlépe formulovat, a sprádáme ji pomalu v naději, že nám všichni uvěří. Zato lži se vyslovují snadněji.

Ne. Je to lež, ze které se sám usvědčil. Všichni jsme čas od času v pokušení, nemám pravdu? Jediným důvodem k takové lži je, že už jsme pokušení podlehlí. Měla jsem to tušit. Divně mi zaškube v žaludku – tichá žárlivost, na kterou nemám nárok.

„Ani jednou?“ zapochybuju. Zkouším hranice konverzace, snažím se k ní najít cestu. „Možná tě, třeba jenom na chvíli, zaujalo, jak nějaké ženě splývají vlasy po ramenou nebo jak si kolegyně čas od času olízne horní ret, možná tě na chvíli napadlo, jaké by to bylo se těch vlasů dotknout nebo ochutnat ten –“

„Řekl jsem ne.“ Lež je tentokrát neústupnější. Už není jako kulka, spíš obranný val. Skoro cítím jeho nepoddajný povrch, když na něj zatlačím.

„Odpustila bych ti to,“ řeknu. Moje žárlivost narůstá, ale ten pocit se mi líbí, protože to něco vypovídá o mých citech k Daveovi. „Chci, abys... Chci, abychom se chovali jako lidi,“ pokračuju. „Přála bych si, abychom už o sobě vzájemně nesmýšleli jako o sochách.“

Vzhlédne od moučnicku a poprvé od chvíle, kdy jsme mým příčiněním zabředli do ožehavého rozhovoru, se mi podívá do očí. „Nemám tušení, o čem to mluvíš.“

„Mluvím o nedokonalostech,“ vysvětluju. Pokládám ruku na stůl, o kousek ji přísouvám jeho směrem, ale on se nepokouší mě za ni vzít. „Mluvím o těch malých nečistotách, o hedvábí v rubínech, které je dělá jedinečnými. Víím, že nejsi dokonalý. Ty víš, že nejsem dokonalá. Prostě jsem doufala, že bychom mohli přestat předstírat, že takoví jsme.“

„Já víím, že nejsi dokonalá.“

Bylo to myšleno jako políček, jeho poznámka o mé nedokonalosti, aniž by zmínil tu svou. Ale já necítím žádné nepříjemné štípnutí. Spíš naopak. Vidím v tom nechtěný kompliment. A taky vidím, že se vytáčí.

„Odpustila bych ti to,“ opakuju znovu. „Dokonce, i kdyby to bylo víc než jen pokušení. I kdyby to byla chyba.“

„Já se takových chyb nedopouštím.“ Ale pak se obměkčuje. Konečně sahá po mé ruce a rychle ji stiskne, než ji zase pustí. „Možná jsem někdy byl v *malém* pokušení. Ale nikdy jsem na něj nereagoval. Já takový nejsem, Kasie. To přece víš, ne?“

Zčervenám. Tentokrát se mě dotknul nechtěně, přesto má navrch. On takový není... což znamená, že já taková jsem.

„Kupuju ti prsten,“ ozve se, když dlouho neodpovídám. „Chci spojit svůj život s tvým. Neexistují žádná pokušení, která by stála za zmínku, opravdu.“

Prstem přejeďu po hraně kávového šálku. Je bělostný, stejně jako ubrus, jako růže, které mi Dave kupuje. „Musím s tebou o něčem mluvit,“ začnu. A víím, že to udělám. Řeknu to, vynesu své hříchy do jasného světla této místnosti, kde na ně oba dobře uvidíme.

„Spojujeme naše životy,“ zopakuje, ale tentokrát jeho frázi lemuje prosba. „Nemusíme lpět na nedokonalých chvilkách. Fajn, možná je naše minulost jako rubíny.“ Podívám se do jeho hnědých očí. Vidím

v nich tichou naléhavostí. „Ale to je minulost. Nemusíme o ní mluvit. O tom... Jak se to jmenuje? Hedvábí? V naší budoucnosti se nacházet nebude. Naše budoucnost bude průzračná jako dokonalý diamant.“

Budoucnost nikdy není průzračná. Přinejlepším je taková jako klisna, za kterou jeho matka utratila celé jmění – žíhaně šedá jako obloha. Ale jako obvykle, Dave nemluví o tom, jak se věci skutečně mají. Vykresluje je takové, jaké je chce vidět.

Jenže copak to neděláme všichni? Vybíráme si víru, politiky, filozofy a pak vnímáme svět v rámci předem daných omezení. A když jistá do očí bijící fakta nesedí přesně podle našich představ, prostě je ignorujeme anebo je vidíme pokřiveně. Prostě *zařídíme*, aby jim odpovídala, i když to znamená, že je musíme přetvořit do naprosto nepřírodných forem.

Dave je muž s tajnostmi. Netuším, jestli ho pronásledují nebo ne, ale vím, že je nechce vidět, a to nejspíš znamená, že bych se na ty své taky nemusela dívat.

Pousměju se a ochutnávám moučník. Na jazyku se jenom rozplývá a chutná tak čistě.

Začínám rozumět tomu, proč tolik lidí miluje čistou jednoduchost diamantů.

Kapitola 10

JE RÁNO. Návštěva u Roberta v kanceláři, fantazie se Simone, divná večere s Davem – to všechno mám ve zpětném zrcátku. Prostě chaos, který s chutí nechám za sebou. Dnešní den je nový a já se cítím pevnější v kramflecích. Ještě včera jsem nebyla připravená na to, co mi život přinese... nebyla jsem připravená na vlastní reakce. Dnes jsem připravená na všechno. A teď, když plně chápu, co to obnáší, jsem taky trochu natěšená.

V duchu listuju svým diářem. Asha dává dohromady analýzu nedávných zahraničních investic Maned Wolf, Nina s Dameonem se soustředí na ty domácí a Taci se věnuje efektivitě posledních marketingových kampaní a styku s veřejností. Lidé nad Maned Wolf žasnou, ale to ještě neznamená, že jim věří. Očekává se ode mě, že se podívám na velký obraz, rozpoznám malé části, které jej tvoří, a doporučím Robertu Dadeovi, co je potřeba udělat dřív, než se otevřou široké veřejnosti, a časovou posloupnost jednotlivých kroků. Jediná záruka je Robertova důvěra ve mě.

Robert Dade nade mnou nežasne, ale myslím, že mi věří.

Pouhé pomyslení na něj je příjemné. Ještě před dvěma týdny jsem nevěděla, jaké to je... být přimáčknutá ke zdi, roztažená na stole, milovat se na podlaze pokoje hotelu Venetian. Nedokázala bych si představit sebe samu v jeho kanceláři, vkleče...

Před dvěma týdny, to znamená před dávnými časy, jsem netušila, že se můžu cítit naprosto zranitelná i mocná zároveň.

Vkrádá se do mě pocit viny a částečně otupuje uspokojující vzpomínky. Anděl s ďáblíci spolu znovu bojují. Ďáblice vzpomínky pěkně zarámovala a teď mi je předkládá k prohlídce, protože ví, že si je budu chtít užít a vychutnat. A že si budu chtít vychutnat muže, který mě přiměl to všechno prožívat.

Ale můj anděl... můj anděl křičí. Chce ty obrazy spálit.

Moment, neměl by to být ďábel, kdo by chtěl pálit vzpomínky? Nějak si vyměnili role. Co má chudák ženská dělat, když její světlá stránka začne používat zbraně té temné?

Co si má hříšnice počít, když po ní ďábel chce, aby čelila pravdě, svým vlastním činům a tomu, co díky nim cítí?

Protože pravdou je, že žádného z těch činů nelituju. I když bych si to přála. Nemůžu se kajícně zpovídat ze svých hříchů. Rozhřešení je pro mě nedosažitelné.

Včera večer mi Dave lhal, že nikdy nebyl v pokušení. Nelhal náhodou i v něčem dalším? Dávají mi jeho lži zelenou objevovat své možnosti?

Tu myšlenku radši hned pouštím z hlavy. „Prostě odvedu svou práci,“ řeknu si nahlas. Na tom určitě nic špatného nebude.

Odcházím do ložnice a otvírám šatnu. Zdraví mě moře tmavých sukni a kalhot a halenky ve světlých barvách. Okamžitě jsem znuděná. Proč si nikdy nekoupím nic živějšího? Kdo mi poradil, abych se oblékala jako knihovnice ze střední školy?

Netrpělivě posouvám ramínko za ramínkem, dokud nenarazím na oblek, který mi dala Simone k loňským narozeninám. Odvlekla mě do svého oblíbeného butiky, zavřela mě do kabinky a hodila po mně šedé kalhoty s blejzrem. Barva byla v pohodě, ale střih nebyl úplně obvyklý. Kalhoty přiléhaly o něco těsněji, než jsem byla zvyklá. Zvýrazňovaly křivky mých nohou, boků... všeho. A sako zabrané v pase dávalo vyniknout mé figuře. Top pod ním byl až moc... upnutý, černý, tenoučký. Až když jsem vyšla z kabinky, abych se na sebe podívala v děleném zrcadle, zjistila jsem, jak moc tenoučký. Aspoň že díky tomu saku jsem nevypadala vyloženě nemravně. A přesto jsem se při

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.